'ERDAG 7 JANUARI 1933 1ste JAARGANG No. 1

VOLK EN VADERLAND

WEEKBLAD DER NATIONAAL-SOCIALISTISCHE BEWEGING IN NEDERLAND

HOOFDKWARTIER OUDE GRACHT 35 - UTRECHT

Redacteur: GEORGE KETTMANN Jr.
Postbox 468, • Telefoon 33384
Amsterdam C.

Administratie: Oude Gracht 35, Utrecht.
Postgiro 207915 • Telefoon 17015

Abonnementsprijs: voor leden f 2.— per jaar fr. p. post; voor niet-leden f 3.— p. jaar fr. p. post; Buitenland f 4.— per jaar fr. p. post; Losse nummers 5 cent   Advertentiën: f 0.25 per regel; 500 regels f 0.20 (Bij contract reductie)

EEN WOORD VOORAF

Steen voor steen wordt het gebouw der *Nationaal Socialistische Beweging* opgetrokken.

De verschijning van het eerste nummer van den eersten jaargang van het weekblad Volk en Vaderland, dat het officieel orgaan zal zijn van de beweging en daarom dan ook door en voor rekening van de N. S. B. wordt uitgegeven, is een groote vreugde voor ons allen. Zij is tegelijk met het houden van onzen eersten landdag, het uiterlijke kenteeken van het feit, dat de eerste periode van den opbouw achter ons ligt.

Het weekblad zal een wapen zijn in onze hand. Nog geen machtig wapen gelijk een dagblad met tienduizenden lezers, is ons weekblad met zijn oplage in eerste instantie van 5000 exemplaren, maar dan toch een wapen. Wij staan nu niet meer geheel machteloos, indien onze tegenstanders en bepaalde categorieën van z.g. medestanders, dwaasheden en erger over de N. S. B. en haar leiding verkoopen (soms in letterlijken zin). Wij kunnen voortaan van antwoord dienen wanneer en voor zooveel ons dat noodig [illegible] voorkomt.

De eerste taak van ons weekblad is echter de band tusschen de leiding en de leden en tusschen de leden onderling te versterken. De wereldbeschouwing van fascisme of nationaal-socialisme, welke wij allen gemeen hebben en die de band is, welke ons bindt om gezamenlijk te werken, dient geleidelijk vaster vorm aan te nemen, meer en meer te worden uitgebouwd, zoodat zelfs in details de toekomst ons klaar voor oogen zal staan.

Het vele werk, dat daarvoor verricht zal moeten worden, zal ten deele door onze wetenschappelijke staf in de stilte van de studeerkamers moeten geschieden en in memorie's worden neergelegd. Binnenkort zal No. 3 van deze serie verschijnen (de Nos. 1 en 2 zijn resp. programma met toelichting), waarin onze nat. soc. staatsleer in korte trekken zal worden uiteengezet. Ook in het weekblad zal daarover het noodige gezegd kunnen worden; het zal dus somtijds artikelen bevatten van wetenschappelijke strekking.

Belangrijker is, dat het ons visie zal geven over het gebeuren om ons. Er geschiedt zooveel dicht bij en verder af, waaruit blijkt hoe de natie naar den afgrond wordt gelokt en (of) gesleept. Wij zijn nog niet bij machte om het te verhinderen. Wij werken er voor en streven er naar om eens dit wel te kunnen, om het roer van het schip van staat om te kunnen gooien, vóór het vaartuig op de zandige kust omhoog is geloopen, of, zooals de mijnenlegger Krakatau doodmoe op zijn zijde gaat liggen. Daarvoor zal ontzaglijk veel werk verricht moeten worden en van ons uithoudings- en doorzettingsvermogen het uiterste worden gevergd. Intusschen zal onze aanwezigheid reeds preventief werken op hen, die de vooskeid van eigen theorieën kennend, begrip hebben van de kracht, welke van den gezonden fascistischen gedachtegang uitgaat en onze beweging uit dien hoofde reeds vreezen, hoewel zij nog slechts in haar beginstadium verkeert. Ons weekblad zal ons ook daarbij een krachtige steun zijn.

Een blad behoort een redactie te hebben. De opbouw van de beweging vergt zooveel, dat het mij niet mogelijk is tevens als redacteur van het blad op te treden. Ons lid George Kettmann heeft de opdracht om als redacteur op te treden aanvaard. Ik hoop en vertrouw, dat hij, bijgestaan door een staf van bekwame medewerkers, aan het blad de redactioneele verzorging kan geven, welke het behoeft.

Aan U, leden van de N. S. B. is de taak om zorg te dragen, dat spoedig tot verdubbeling van de oplaag zal kunnen worden overgegaan. Ieder lid zij tevens propagandist voor Volk en Vaderland. In iedere plaats kome zoo spoedig mogelijk een plaatselijke vertegenwoordiger van het blad, die met den administrateur in nauw contact zal staan. De administratie zal een zoo zelfstandig mogelijk onderdeel uitmaken van het algemeen secretariaat.

Ten slotte een enkel woord aan onze jongeren, die de uitgave van het jongerenblad „Alarm" verzorgd hebben. Gij hebt pionierswerk gedaan. In het tijdperk [illegible] door Uw initiatief zorg gedragen, dat er althans om de veertien dagen, door de verschijning van Uw blad contact tusschen de jongeren werd tot stand gebracht. Ik weet, dat gij met toewijding dit werk verricht hebt en dat teleurstelling U niet altijd bespaard is gebleven. Een en ander zijn inhaerent aan pionierswerk.

De verschijning van Volk en Vaderland brengt met zich de beëindiging van de uitgave van Alarm. Het formaat van het weekblad is groot genoeg om voorshands aan de jongeren onder ons de gelegenheid te bieden om hetgeen in hen leeft tot uiting te kunnen brengen. Ik vertrouw, dat daarvan op de juiste wijze gebruik gemaakt zal worden, tot het tijdstip, waarop de beweging zoo groot geworden zal zijn, dat naast Volk en Vaderland een speciaal blad voor de jongeren op zijn plaats zal zijn.

In naam van de Nationaal-Socialistische Beweging spreek ik den wensch uit, dat „Volk en Vaderland" een groot aandeel moge hebben in den opbouw van de beweging en daardoor naar beste weten zal dienen ons Volk en ons Vaderland, waarvoor wij den strijd hebben aangebonden tegen de ons omringende ontbindende stroomingen.

Utrecht, 2 Januari 1933.

MUSSERT

HET JONGERENBLAD „ALARM"

Bij besluit van den algemeenen leider, zal het jongerenblad der N. S. B. „Alarm" voortaan niet meer als zelfstandig orgaan verschijnen. Een gedeelte van „Volk en Vaderland" is voor een afzonderlijke jeugdrubriek afgestaan, waarvan de redactie bij het vroegere „Alarm" berust; het redactie-adres voor deze rubriek blijft dus Laan van Eik en Duinen 140, 's Gravenhage.

Al behoudt de leiding van het jeugdblad hierdoor haar zelfstandigheid, wij spreken de verwachting uit, dat er bij allen, die tot ons nieuwe weekblad het hunne bijdragen, sprake zal mogen zijn van een goeden geest van kameraadschap en den wil tot eensgezinde samenwerking.

Omtrent abonnementen, e.d., zal nog een nadere regeling worden getroffen; in geen geval zal den abonné's van „Alarm" tekort worden gedaan.

LEIDEND BEGINSEL

Voor het zedelijk en lichamelijk welzijn van een Volk is noodig een krachtig Staatsbestuur, zelfrespect van de natie, tucht, orde, solidariteit van alle bevolkingsklassen en het voorgaan van het algemeen (nationaal belang boven het groepsbelang en van het groepsbelang boven het persoonlijk belang.

MET DEN RUG TEGEN DEN MUUR

Dutten? sprack moy Heintgje, dutten?
Stille, Maets, een toontje min:
Dutten? wacht, dat most ick schutten,
Bin ick angders dien ick bin?
HUYGENS

gkj. — Deze uitgave is er ongetwijfeld allereerst op gericht bij te dragen tot de versteviging van het contact der leden met hun leider ir. Mussert en der leden onderling, teneinde de bezieling van ons fascistisch ideaal levend te houden. Er is een zoo hopeloos tekort aan bezieling en aan werkelijk onbaatzuchtig idealisme om ons heen, dat wij, vrienden — vaak zonder elkaar te kennen — schouder aan schouder hebben te staan.

Juist omdat wij als vijanden van alle „politiek" weigeren mee te doen aan het gekonkel en geknoei der honderd-en-een kliekjes en dan ook zonder transigeeren — het bekende geschipper der heeren vakpolitici — voor onze beginselen durven uitkomen, staat ons een zware strijd te wachten.

Niemand onzer vermag precies te berekenen welke machten wij tegenover ons zullen vinden; dat dwingt tot het parool: wie niet mèt ons is, is tègen ons. Daarom: sluit de gelederen — eenheid.

Nu wij ons ervan bewust zijn, een zoo verworden samenleving niet stilzwijgend te kunnen dulden, zonder daaraan medeplichtig te worden, aanvaarden wij rustig de consequentie van ons openlijk protest — hoon en verdachtmaking, sociale achteruitzetting en zelfs de slinksche sovjet-actie met het onrijpe olijftakje des vredes.

Wij staan inderdaad met den rug tegen den muur. Dit weekblad moge dan ook in de eerste plaats aantoonen, dat onze beweging geen starre organisatie is met een vette pot aan contributies en wat dies meer zij, terwijl ze al evenmin het toevluchtsoord wil wezen voor de talloze slachtoffers der malaise, met wie ongeveer elke politieke partij in Nederland een tijdlang geflirt heeft. Wat honderdmaal beter en belangrijker is: wij zullen bewijzen, dat onze beweging een kern beteekent van goedwillende en geestdriftige Nederlanders, die — hoe klein voorloopig nog in aantal — eendrachtig zullen voortbouwen aan de verwezenlijking hunner idealen.

Evenwel niet slechts ter bemoediging van onze geestverwanten is dit blad bedoeld. Wij wenschen verstaan te worden door àlle weldenkende landgenooten, die in staat zijn te erkennen, dat slechts dan een bestuur heilzaam werkt, wanneer het zichzelf een doelbewust gedrag voorschrijft en even doelbewust het volk tot wet durft opleggen, zich eenparig in te spannen en tegelijk zich te schikken naar hetgeen de middelen en de omstandigheden noodzakelijk maken.

Wij komen niet — ter wille van een of andere groep — met eischen en nog eens **eischen** aandragen en slaan evenmin met onze vuist op tafel, om voor onze keurig nette vriendjes een min of meer plezierig materieel succesje af te dwingen.

Ons program bevat niets van de prachtige beloften, waarmee de politieke Sinterklazen in verkiezingstijd de kinderharten der kiezers stelen. Goddank worden we niet voor onze actie betaald...

Nog steeds blijven duizenden als triest stemvee in liberale lauwheid de „meerderheid" erkennen — de grauwe ongezeefde menigte als groote en kleine, gezonde en rotte aardappels in één zak.

Zulke ezels zijn de meeste menschen toch niet, dat zij werkelijk uit eigen beweging de hoeveelheid boven de hoedanigheid zouden verkiezen. Maar uit grenzenlooze gemakzucht en uit een echt Hollandsch soort zelfgenoegzaamheid laten zij eenvoudig toe, dat de hoeveelheid altijd en overal den doorslag geeft — ten koste van elk redelijk begrip van rechtvaardigheid en elken sprankel idealisme.

Het behoeft ons niet te verwonderen dat ternauwernood één fatsoenlijk mensch zich nog met politiek bemoeit; men glimlacht en haalt er zijn schouders over op. Het wordt tijd, deze afzijdigen er aan te herinneren, dat zij — zoetekens ingedommeld — mede schuldig staan aan de schanddaden der vele autoriteiten van allerhande kleur, die het vaderland verkwanselen en het „algemeen belang" laten verslonzen voor de klasse en de partij, waaruit zij zijn voortgekomen.

Wij zijn bereid voor degenen die niet aan politiek doen en juist daardoor een futlooze struisvogelpolitiek voeren, de kastanjes uit het vuur te halen. Intusschen willen wij verwachten, dat ons voorbeeld hen alsnog de oogen doet uitdrijven.

„Il faut avoir l'esprit de haïr ses ennemis" — is dat niet een gezegde, om het de Jan Salie's in het slappe gezicht te slingeren?

Het zou inderdaad teveel gevergd zijn bij onze medeburgers een offervaardig idealisme, een sterk geloof in geestelijke waarden terug te vinden. Doch wel staat het vast, dat elke volksgemeenschap ten doode is opgeschreven, wanneer zij zich uitsluitend bekommert om de materieele zijde van haar bestaan — altijd weer het materieele dat „toch voordeeliger" is.

Ondanks alle pessimisme willen wij niet wanhopen. Wij zullen er wel voor zorgen, dat dit weekblad geen sluimerrol wordt waartegen men het hoofdje vleit om voldaan verder in te dutten, nu wij den braven burger weer wat sensatie hebben bezorgd. Wij schrijven regels van prikkeldraad — wij schrijven met den mitrailleur van onze geestdrift, in het vuur van onze verontwaardiging.

Wien het aangaat, zal vermoedelijk een groote keel opzetten of ons eenvoudig doodzwijgen wat een beproefde methode is in het parlement, waar de heeren naar de koffiekamer drummen — ook dan wanneer een der praters eens iets zegt wat de moeite waard is. Het is duidelijk, dat zulke reacties ons volkomen koud kunnen laten. Wanneer wij ons druk maken over het welzijn van ons volk en het herstel der nationale waardigheid, door te ageeren tegen ondergrondsch communistisch verraad en defaitisme, dan doen wij dat, omdat ons zelfrespect geen lijdelijk toezien gedoogt. Wij zijn niet van plan, anderen nationaal-socialist te **maken**; indien onze geestdrift aanstekelijk werkt, zullen wij ons daarover verheugen, opdat het Nederlandsche volk eindelijk weer de kracht vindt zichzelf te zijn.

DRAAGT UW INSIGNE

DE HALFSLACHTIGEN

De pseudo-fascisten van den Vrijheidsbond

— Dat onze natie rijp is voor een in *nationalen* zin gevormd fascisme, bewijzen tal van uitingen uit allerlei kringen van onze samenleving.

Helaas komt daarbij echter aan het licht, dat velen bang zijn zich aan koud water te branden. Men maakt allerlei voorbehoud, houdt een slag om den arm, wil de kat eerst eens uit den boom kijken.

Overal ontwaren we dergelijke koudbloedige amphibieën, tweeslachtigen, die wel verbetering in fascistische richting willen, maar in het kader van de bestaande staatsorganisatie en partij-organisatie.

Hoethoofden wenschen we niet, maar wel volbloed-menschen, die koelbloedig met ons willen medestrijden!

Ergerlijk is overigens, dat die koelbloedige halfslachtigen bovendien vaak *onkundigen* zijn, en dat zoowel ten aanzien van de beginselen van het fascisme, als ten aanzien van de verwerkelijking ervan in Italië.

***

Ten bewijze het volgende.

Als typisch geval van onkunde noemen we als eerste voorbeeld een artikel in Juli 1931, gepubliceerd in het 'Haagsch Maandblad' over 'De Grondgedachte van het Fascisme'.

De ondeskundigheid van den schrijver blijkt uit het feit, dat hij in dit artikel voortdurend spreekt van de Italiaansche 'coöperaties' inplaats van over 'corporaties', al is de mogelijkheid van drukfouten hierbij niet uitgesloten. Doch bepaald onjuist is het, waar hij deze 'coöperaties' (lees dus: 'corporaties') aanduidt als de lichamen, die de candidaten voor de Italiaansche Kamer voorstellen want dit behoort niet tot de bevoegdheid der corporaties, doch tot die van de nationale confederaties der syndikaten.

Deze syndikaten zijn de 'eenzijdige' vakvereenigingen, d.w.z. afzonderlijk van werknemers en afzonderlijk van werkgevers.

De corporaties daarentegen zijn 'tweezijdig', d.w.z. ze zijn samengesteld in gelijken getale uit werkgevers en werknemers. Ze zijn verbindingsorganen tusschen kapitaal en arbeid. Ze staan in organisch verband met den Nationalen Raad der Corporaties (Consiglio Nazionale delle Corporazioni), dat een soort van economische standen-vertegenwoordiging is. De corporaties hebben dus *niets* met de samenstelling van de Kamer te maken.

Van dit organisch samengesteld economisch parlement heeft blijkbaar ook nooit gehoord de amphibie-fascist, die in het Utrechtsch Dagblad in November 1932 drie artikelen heeft gepubliceerd, waarin hij náást het politieke parlement een „organische vertegenwoordiging voorstaat van de in de gemeenschap levende organismen."

Hij schrijft: „Bij het formuleeren van de taak der organische vertegenwoordiging moet rekening gehouden worden met de omstandigheid dat de organische vertegenwoordiging als complement van het politieke parlement in de staatkundige practijk een geheel nieuwe figuur is. Waar zich in het geheel geen vergelijkingsmateriaal uit andere landen voordoet", enz....

De schrijver is dus blijkbaar totaal onkundig van het feit, dat in den Italiaanschen fascistischen staat naast het *politieke* parlement een organisch samengesteld *economisch* parlement sedert jaren in werking is getreden, n.l. de hierboven genoemde Nationale Raad der Corporaties. Ook bij dezen nieuw-lichter dus een verbijsterend gebrek aan kennis.

***

Vooral in de liberale partij ziet men in de laatste weken propaganda maken voor corporatieve ideeën. Het gaat erg in het algemeen en erg voorzichtig, en het is dan ook niet meer dan coquetteeren met geluiden, waarvan zij den zin niet verstaan.

Het is te begrijpen, dat de Vrijheidsbond na zijn met de jaren steeds toenemend fiasco op het politieke tooneel zoekt naar een nieuw programpunt. Na des Vrijheidsbonds fiasco: een Vrijheidsbondsch fascismo! Maar als zij de goegemeente denken te verlakken met hun fonkel-nieuwe organische vertegenwoordiging, dan zullen wij ervoor zorgen, dat wordt ingezien, dat het niets anders is dan coquetteeren met een begrip, waarvan zij niet op de hoogte zijn, en dat *op zichzelf* onvoldoende is om den zieken staat te genezen.

Daarvoor zal hij tevens een sterke fascistische injectie moeten hebben. Want organische vertegenwoordiging kan ons in een demokratisch-liberaal gelaten staatsorde niet uit het moeras helpen. Daarvoor is tevens noodig, dat in geheel ons volk een nieuwe geest vaart, dat de groote fascistische beginselen van *solidariteit*, van waarachtigen gemeenschapszin in ons volk zullen opleven, dat de staat zal worden bestuurd door *bekwame*, met *werkelijke* regeeringsmacht beklede leiders, die het *vertrouwen* van het volk zullen verdienen. Kortom: fascisme!

VLAANDEREN EN HOLLAND

Gelascht door het gemeenschappelijk gevaar

vdm. — Geen hooggestemd betoog, om de eenheid en gelijkgeaardheid dezer twee landen te toonen en de schoonheid van samenwerking. Geen casuïstische uiteenzettingen over de wijze waarop, vlugger of langzamer, nauwer of minder nauw, zoodanige samenwerking verwezenlijkt moet worden.

Want vaster dan door de saamhoorigheid, vaster dan door den dank, dien wij Vlaanderen verschuldigd zijn, omdat het eeuwenlang de dam is geweest, die de Fransche vloedgolf brak — vaster dan door de wetenschap, dat het voor een uiterst belangrijk deel Vlamingen geweest zijn, die de Hollandsche Gouden Eeuw gemaakt hebben, terwijl de Hollanders opzettelijk, uit geldzucht en parmantigheid, Vlaanderen in zijn beroerden toestand lieten — vaster dan door dit alles bijeen, zijn wij aan Vlaanderen gekoppeld, gelascht door het gemeenschappelijke gevaar...

Voor degenen, die zich niet tot het idealistisch Grootnederlandsche standpunt verheffen kunnen — mogen ze in onze rijen niet talrijk zijn — spreke dus het eigenbelang.

Mocht Vlaanderen door het Fransch-Belgische imperialisme overweldigd worden, dan komen wij aan de beurt en zullen, ondermijnd als we zijn door uitheemsche sluwheid, binnenlandsche verblinding en lafheid, sneller afgemaakt worden dan Vlaanderen eerst — Vlaanderen, waar mede tengevolge van het eeuwenlange gemartel en getreiter de geest van verzet wakker en in de weer is en slechts in bloed weer kan worden gesmoord. Terwijl ons met rotten-traagcententellende-grutters- en bonzen bezwaard, Noord-Nederlandsche volksdeel, veeg en voos, roemloozer dan de Etrusken, uit de annalen der geschiedenis verdwijnen zal na nauwelijks één eeuw grootheid, verfletst door drie eeuwen terende schande.

Men zegge niet, in slaap gesust door het tevreden gemurmel van Nieuwe Rotterdammer en Handelsblad, die een, overigens kostelooze belangstelling in den Vlaamschen cultuurstrijd veinzen en daar steeds opgewekte berichten over publiceeren; „die Vlamingen spelen het met België wel klaar". Want al die overwinningen zijn schijn-overwinningen. De wetsbepalingen, welke gunstig zouden kunnen werken, missen sanctie en worden naar believen niet toegepast: iedere Belgische toegeeflijkheid heeft een giftigen staart.

Het weinige goeds, dat er uit veel strijd en bloed dan nog geboren mocht zijn, wordt tienmaal opgewogen door de schade, gevolgd door een langzamen maar zekeren achteruitgang, die ons volk krachtig en doelbewust wordt toegebracht in de zg. Brusselsche agglomeratie, die als een besmettingshaard midden in Vlaamsch gebied ligt. Mocht dit gebied met zijn meer dan een millioen bewoners voor ons verloren gaan, waarop een kwade kans bestaat — geen der parlementaire partijen kan of wil dit beletten; slechts een snelle groei van het Nationaal-solidarisme zal dit kunnen tegengaan — dan is heel Nederland een reuzenschrede dichter den ondergang genaderd.

Maar nog een grooter gevaar dreigt: een oorlog in West-Europa, voordat de nationaal-maatschappelijke beweging in Noord en Zuid een doorslaande macht is geworden. Mèt Frankrijk vechtende in dien nieuwen wereldoorlog, waar wij niet meer buiten zullen blijven, zou het ons vergaan als in den vorigen den Vlamingen in het Belgische leger, die meer dan 80 pCt. van de dooden leverden, en als den Bretoenschen en Fransch-Vlaamschen regimenten in het Fransche leger, die daar de hoogste doodencijfers hadden. Terwijl na afloop Frankrijk de kans om zijn sinister werk te voleindigen (Après la guerre les Pays-Bas seront latins ou ils ne seront pas, zal het dan luiden!) beter zal aangrijpen dan België — op ieder gebied Frankrijks slechte leerling; te veel eer: Frankrijks lamme handje — in 1918 zijn kans om Vlaanderen doodelijk te treffen in activisme en frontbeweging.

En hoe zou het ons vergaan in dien oorlog vechtende t e g e n Frankrijk met zijn moordmachine, waarvan de geschiedenis de weerga nog niet gezien heeft? Ik geef het u te raden.

Daarom is slechts één ding noodzakelijk: zoo snel en hecht mogelijk onze gedachte te verbreiden, onze beweging te bouwen, onzen strijd te voeren. Iedere week kan van beslissend gewicht zijn.

Op, te wapen. W ij willen leven.

CONGRES TE UTRECHT

Niet het aantal, maar de kracht

I n h e t h a r t v a n N e d e r l a n d, in het grijze Utrecht zullen vandaag onze leden samenkomen. Voor het eerst zijn daar alle groepen der NSB. bijeen. En tevens zal op dien dag ons eigen onafhankelijk weekblad, nog nat van den drukinkt, de wereld ingaan.

Al bestaat er daardoor geen gelegenheid voor, van dit zoo belangrijke congres inderhaast enkele indrukken vast te leggen en nog aan dit eerste No. toe te vertrouwen, wij mogen er ons toch stellig op verheugen, daar straks gezamenlijk te zullen getuigen van onze idealen, gesterkt door het bewustzijn, in dien strijd niet meer alleen te staan.

Toen niet lang geleden de jongerengroepen in den lande zich eveneens te Utrecht verzamelden, samengestroomd in de bovenzaal van het hoofdkwartier op de Oude Gracht, sprak onze algemeene leider tot besluit deze gedenkwaardige woorden: „Als ieder zijn plicht doet, zullen we hier nóóit meer bijeen zijn; dan zal een volgend maal deze zaal voor een landdag te klein moeten blijken". En de leden, voortwerkend in eigen kring, hebben ervoor gezorgd, dat die zaal nu te klein is — ouderen en jongeren trekken op naar de zooveel grootere ruimte in het gebouw voor Kunsten en Wetenschappen.

Alleen reeds daarom belooft deze dag, al dadelijk na de eerste schreden in het nieuwe jaar, ons heel een toekomst. Deze dag zal ons een wegwijzer zijn — voorwaarts! Want behalve een grootsche demonstratie van hetgeen er voorloopig met den stuggen, gesloten opbouw van onze organisatie bereikt is, zal deze congresdag ons doordringen van de zekerheid, wat er in de toekomst als één man door ons bereikt zal worden.

Wij weten het wel:

n i e t h e t a a n t a l i s o n z e t r o t s,

maar juist dat in dit aantal — alle landsverraderlijke ondermijning ten spijt — één wil, één geest is gevaren, dat is ongetwijfeld iets om trotsch op te zijn.

De misverstanden omtrent onze beweging en het fascisme in het algemeen zijn vele. De lastertongen en de al te inschikkelijke wezens, die bij voorbaat al beducht zijn over ons „provoceerend" optreden — ze hebben gepoogd, ons, elk op hun wijze, willens of onwillens, bij de massa onbemind te maken. Men is nog wat huiverig zich met zwarthemden in te laten; men laat zich nog lijmen door de passiepreeken der looze vossen van Genève......

Indien wij zeggen een sterke natie te begeeren, noemt men ons oorlogszuchtig, en als wij er op hameren, dat de arbeider zich — voordat het te laat is — ontdoen zal van de giftige, ophitsende

d e r w i s c h e n v a n M a r x e n M o s k o u, —

scheldt „Het Volk" (zònder Vaderland) ons voor 99 pct. intellectueel!

Dat zijn zoo de goedkoope en venijnige reacties, welke iedere jonge beweging op haar weg vindt, alvorens het groote oogenblik aanbreekt, waarop men het onbegonnen werk weet, de stuwing langer met zulk vlechtwerk van leugens te stuiten. Want de dag zal komen, dat men al het gedaas van ongemotiveerd gevoelspacifisme en „klassenstrijd" erkent voor wat het is: reclame voor eigen standje — politiek paraisteerend gedoe — afbrokkeling van het gezag — afwenteling der verantwoordelijkheid.

Intusschen mogen wij niet vergeten, dat een der eerste voorwaarden, om onze landgenooten eindelijk de oogen te openen, de kracht van elk onzer moet wezen, in houding en woord anderen ten voorbeeld te zijn. Willen wij slagen, dan kan dit alleen, wanneer ieder van ons ten volle doordrongen is van de plichten, welke zijn ideaal hem oplegt.

Utrecht worde ons dan ook in de eerste plaats:

e e n d e m o n s t r a t i e v a n d i s c i p l i n e.

Discipline is geenszins slaafsche onderworpenheid, doch de welbeheerschte kracht, om bepaalde daden te volvoeren en van bepaalde daden af te zien — uit zelfrespect. Wat zelfrespect beteekent? Het mag nooit zijn, anderen te respecteeren, door hen op liberale wijze lankweg in alles hun gang te laten gaan, maar wèl: de keuze van ridderlijke wapens.

Eerst dan zal ook ònze demonstratie in het licht der toekomst haar beteekenis krijgen en niet slechts onszelf, maar heel de natie — de volksgemeenschap waartoe wij behooren — waardig zijn.

REEEL STAATSRECHT

hw. — Het is een overbekende zaak, doch zij dient hier als punt van uitgang nog eens herhaald te worden, dat het staatsrecht een eigen leven leidt, dat in grondwet en andere geschreven wet geen uitdrukking vindt, ja soms zelfs tegen de letter ervan indruischt. Voor dit verschijnsel bestaat zelfs de eigen naam van Verfassungswandlung tegenover de verandering in de wet zelve gebracht, de Verfassungsänderung.

Het in onze grondwet van 1848 neergelegde staatkundig stelsel is op deze wijze uitgegroeid tot

het parlementaire stelsel,

zooals wij het thans kennen, waarbij de volksvertegenwoordiging de richting van het regeeringsbeleid aangeeft, zonder dat in de wet daaraan uitdrukking is gegeven. Het ideaal van dit stelsel vindt men dan in een parlementair kabinet, dat steunt op een meerderheid in de Kamers, een wenschelijkheid waarop bij de jongste algemeene begrootingsbeschouwingen wederom vele kamerleden van uiteenloopende partijen hebben gewezen. Door de partijversnippering in de laatste jaren is er geen sprake meer van deze oplossing en moet men zich redden met min of meer extra-parlementaire ministeries.

Het is merkwaardig er op te wijzen, dat in den tijd, toen er nog parlementaire kabinetten waren en bleek, dat deze allereerst als buit verwerkelijking van hun eigen politieke programmapunten nastreefden, er juist verlangd werd naar buiten-parlementaire ministeries, die zich boven het partijbelang zouden kunnen stellen.

Van deze illusie is men thans ook genezen, want wanneer men met een enkel woord den kentrek van het huidige staatkundige stelsel zou willen schetsen, dan past er maar één woord: machteloosheid. Wordt een protectionistische wet ingediend, dan heet het dat het enkel maar hoog fiscaal is; wordt op de onjuistheid ervan gewezen, dan wordt het ontwerp maar weer zoo veranderd, dat het gelijkstaat met intrekken. De oogst der laatste maanden heeft sterk het karakter van reclame voor de aanstaande verkiezingen; de bedrijfsorganisaties moesten voorgaan boven bezuinigingsplannen, omdat het nu eenmaal een partijpunt was van een politieke partij; het Godslasteringswetje moest erdoor om eens aan de kiezers te laten zien hoe veilig de heiligste goederen in de strafwet verankerd werden. So fühlt man Absicht und man ist verstimmt.

Een andere aanwijzing is van even groot belang. Het staatsrechtelijk model-land Engeland, waarheen de oogen van allen, die een doorgevoerd parlementair stelsel wenschen, gericht waren, heeft een merkwaardige zwenking genomen. Daar heeft men het stelsel laten vallen en

een min of meer nationaal kabinet

gevormd.

Maar nog veel treffender is hetgeen in Duitschland gebeurt, het eenige land waar de constitutie het parlementaire stelsel met zoovele woorden had opgenomen. Daar heeft men het noodrecht-artikel gebruiken moeten maken om juist het parlementaire stelsel zooveel mogelijk teniet te doen.

En men kan het Prof. Josephus Jitta nazeggen in diens onlangs gehouden inaugurale rede: „wat nog het meest treft, wie, die de situatie kent, durft beweren, dat de duitsche regeering door aldus te handelen niet in het belang van het vaderland gehandeld heeft?" Temeer treft dit woord, waar het afkomstig is van iemand, die wel hervormen wil doch binnen het kader der parlementaire democratie.

Dat het

zoo niet langer kan blijven,

voelt ieder, al wordt het dan ook niet erkend door hen, die bij het huidige stelsel persoonlijk baat vinden. Pogingen tot omvorming binnen het parlementaire kader — een economische raad naast de volksvertegenwoordiging, uitbreiding der functioneele decentralisatie in het stelsel van nu — maken de moeilijkheden grooter door het meer ingewikkelde systeem en nemen het partij-euvel als voorwaarde voor het parlementair stelsel niet weg.

Men moet nieuwen wijn in nieuwe zakken doen. Wanneer de regeering gebonden blijft aan de wenschen van de politieke partijen met hun voortdurende daling van gehalte, kan zij niets uitrichten, blijft het, zooals het onlangs terecht werd genoemd:

„een triomf der onverantwoordelijkheid".

Laten we het eerlijk onder oogen zien, dat ons geloof in de democratie een mislukking is geweest. Wellicht hebben wij te hoog gegrepen. In ieder geval, van de leuze van Wilson om de wereld te maken „safe for democracy", is niets terecht gekomen. Wij hebben het eigenbelang en vooral het verantwoordelijkheidsgevoel van kiezers en gekozenen onderschat en de enkele werkelijk getrouwen kunnen den stroom niet keeren.

Het is een algemeen verschijnsel, zoo hier te lande als elders, al moet men zich steeds voor oogen houden, dat een oplossing gezocht moet worden die in overeenstemming is met den historischen groei van ons land en al mogen wij nimmer navolgingen worden van wat elders gebeurt. En het groote gevaar is bij het tegenwoordige stelsel een voortdurende verschuiving naar links,

een ontaarding van onzen nationalen staat.

Wil men wat bereiken dan dient eerst de geest vaardig gemaakt te worden voor de nieuwe taak en de nationale geest worden aangekweekt allerwege, in alle lagen. Dit sluit internationale samenwerking geenszins uit, maar men moet eerst zich zelf zijn, wil men met anderen kunnen onderhandelen. Het ontbreekt ons juist in dezen tijd teveel aan eigen waardigheid. Een parlement samen te stellen uit in het economische en geestelijke leven gegroeide groepen, een corporatieve vertegenwoordiging kan ons niet alleen uit de versnippering helpen en eenheid brengen, het zal tevens voor de regeering een gezaghebbende handsche bron van kennis zijn voor wat in het volk leeft. Die adviezen zullen haar tot leiddraad strekken bij haar taak, zonder dat haar daardoor een imperatief mandaat wordt opgelegd, want het afwegen van de belangen zal haar als boven de partijen staande en juist daarom het beste zijn toevertrouwd. Een dergelijke regeering zal *nationaal* zijn; zij zal daarenboven werkelijk *sociaal* zijn, omdat zij zich niet oriënteert naar politieke motieven, maar naar de sociale structuur van de maatschappij.

NOODLIJDENDE KUNSTENAARS IN HET GASTVRIJE NEDERLAND

De vreemdelinq glimlacht — het publiek betaalt

MAX, DE PROVISIE-DICTATOR

In Nederland zijn momenteel voornamelijk *buitenlandsche* musici werkzaam; onze Nederlandsche musici worden eenvoudig aan de Burgerlijke Armbesturen overgeleverd, omdat er voor hen geen werk is. Eigenlijk zeggen wij het verkeerd; er is wel werk, maar men laat het liever een buitenlander doen en stuurt zijn landgenooten naar den Steun. Vele malen reeds hebben belanghebbenden — ook door middel van den Ned. Toonkunstenaarsbond — bij den Minister op verbetering in deze toestanden aangedrongen. En het gevolg? „De Minister acht den toestand niet zoo ernstig, dat ingrijpen noodzakelijk is."

Een uitspraak, terwijl — nota bene — eerste-rangs Nederlandsche musici maandenlang, soms al gedurende jàren zonder één cent verdienste rondloopen, afhankelijk van de openbare bedeeling of de milddadigheid van familie en vrienden. Terwijl een pianist, vader van een gezin en vroeger een uitnemend musicus, krankzinnig door zorg, te Santpoort wordt verpleegd, enz. enz. Maar toch is de toestand niet zoo ernstig!

Of het heet: „De Minister vreest repressaille-maatregelen van het buitenland." Is dat het beruchte ministerieële ge-„k.i.r." (kluitje in 't riet als aanteekening in de marge)? Immers, voor repressailles behoeft de regeering niet bang te zijn, want nòch in Duitschland en België, nòch in Frankrijk, Engeland, enz. krijgen buitenlandsche musici een kans.

***

Komt er door een of ander toeval tòch een buitenlander, b.v. in Duitschland, op de proppen, dan negeert het publiek de zaak waar hij werkt of slaat daar de boel kapot. „Eerst onze eigen menschen", zegt men daar. En zoo behoort het ook.

Maar wat doet òns publiek? Dat staat uren in den regen, geeft duizenden guldens uit om buitenlanders te hooren, en klapt zich dan nog de handen stuk. Datzelfde publiek heeft voor zijn landgenooten niets dan critiek; in elk geval is de Nederlander naar zijn gevoelen niet „interessant" genoeg.

De Nederlandsche musicus kan niet doen wat buitenlanders presteeren, beweert de impresario Max van Gelder. Hoe zit dat dan met Kovacs Lajos en zijn orkest van ex-bioscoopmusici? Als Hollander kon hij er niet in komen; hij werd de mysterieuze Kovacs Lajos en hij wàs er! Onze Hollanders kunnen het wel degelijk maar aan hen verdient Max de Groote niet genoeg provisie en daarom kunnen zij het niet.

Door den werkgever wordt alleen aan het „koopie", door de impressario's (van wie als voornaamste Max van Gelder) alleen aan de hooge provisie gedacht; zeker nièt aan het feit dat daarmee honderden Nederlandsche gezinnen aan honger en ellende worden prijs gegeven.

***

Het is een der vele voorbeelden, dat „het Nederlandsche volk" niet of nauwelijks bestaat; dat de nationale idee niet of nauwelijks leeft nòch collectief bij hetgeen wij met den onvatbaren term ‚publiek' aanduiden, nòch bij ieder individueel voor wien uitsluitend het zakelijk belang den doorslag geeft. Dat is een schande voor onze natie — een schande voor een volksgemeenschap welke eenmaal in haar groote zonen levende voorbeelden van vaderlandsliefde en offervaardigheid bezat.

Nu men, aangetast door het internationalistisch bederf, daarover zijn schouders ophaalt en voor deze eenvoudige deugden niet meer vatbaar blijkt, willen wij, inplaats van een beroep te doen op dat oude idealisme nu ook op onze beurt de zaken eens „nuchter" bezien. Wat blijkt? Dat elk Nederlandsch musicus, die van Steun leeft, op ùw kosten komt — ten gunste van buitenlanders die nièt bijdragen en wèl wegnemen.

Zal dit strikt zakelijk argument eindelijk voldoende zijn?

***

De harde werkelijkheid noodzaakt tot harde maatregelen. Boycot alle on-Nederlandsche zaken, die wèl van de voordeelen, welke ons land hun biedt, profiteeren maar er niet aan denken hun plichten na te komen. Het heeft nu lang genoeg geduurd.

Men voelt van werkgeverszijde allang dat de kruik zoo lang te water gaat, totdat ze breekt. Te Amsterdam, waar meer dan zeventig pCt. van de musici in actieven dienst buitenlanders zijn, was onlangs een musicus, die als bezoeker in „De Kroon" op het Rembrandtplein neerstreek, zoo brutaal, den gérant toe te voegen, nog zelden zoo'n slechten violist als nu te hebben gehoord. Tenslotte niets meer of minder dan een aanmerking van iemand die in een openbaar café als surplus op de consumptie voor de muziek betaalt. En toch werd hem den volgenden dag de toegang geweigerd! Het publiek mocht het eens hooren en ook gaan klagen, dan kon het café niet meer met zijn goedkoope krachten volstaan....

Want machtiger dan àlle provisie-dictators tezamen zou het pub'iek kùnnen zijn. Als het maar wilde; als het maar iets in zich had van het „Nederlandsche volk."

NATIONALE DRIEKLEUR

Naar verluidt is door een dertigtal „nationale" organisaties tot de Regeering een verzoek gericht inzake het misbruik dat van de nationale vlag wordt gemaakt voor reclamedoeleinden.

Op zichzelf niet kwaad: echter kan de vraag worden gesteld welke vlag dit is.

Een antwoord hierop is bezwaarlijk te geven.

Een bekend correspondent van een onzer groote dagbladen heeft herhaaldelijk het pleit gevoerd voor een nationale vlag met als kleuren oranje, blanje, bleu.

Zijn argumenten zijn juist.

Op drie gronden oordeelt hij dat oranje, blanje, bleu de kleuren moeten zijn.

Historisch, omdat onder deze vlag door ons Volk in den grooten strijd de vrijheid is bevochten.

Practisch, omdat — gelijk in den wereldoorlog zich herhaaldelijk voordeed — ons rood, wit, blauw verwarring kan doen ontstaan met de kleuren van andere naties.

En in de derde plaats, uit schoonheidsoogpunt, omdat van de kleurencombinatie oranje, blanje, bleu een groote bekoring uitgaat.

Dit vraagstuk behoefde nu eens niet een partijkwestie te zijn.

Uitzondering maken natuurlijk ook op dit punt de Sociaal Democraten die hun hart aan het roode doek hebben verpand. Mogelijk komt hierin nog wel eens verandering, waar het rood alleen op den duur toch wat eentonig is. En volkomen begrijpelijk dat de jongeren onder hen uitrukken met banieren die meer verscheidenheid van kleur vertoonen: welker schakeeringen het goed doen en, heel wat meer dan de roode lap, fleurigheid aan hun optochten geven.

Niet slechts in letterlijken maar ook in figuurlijken zin wordt helaas het laat-maar-waaien systeem toegepast, als het gaat om de nationale vlag.

In andere landen zijn de kleuren der vlag officieel vastgesteld, vaak in de Grondwet.

Wij doen dat anders, en laten ieder handelen naar dat hem goeddunkt.

Ja, wij zijn reeds zoover heen, dat toen indertijd in een samenkomst van personen, bij wie eenige nationale durf mocht worden verondersteld, de vraag werd gedaan of er niet een poging diende te worden aangewend om voor ons Land een officieele vlag te verkrijgen, en dan natuurlijk het oranje, blanje, bleu, een hoofdofficier van het Nederlandsche leger tot voorzichtigheid maande, omdat men hierdoor de uiterste linkerpartijen mogelijk prikkelen zou.

Dat belooft wat als onder het opperbevel van zulk een heldhaftig man het Nederlandsche leger zou moeten mobiliseeren, en zeker rood partijleider zijn dreigement van sabotage in de daad zou pogen om te zetten.

Er zijn er in onzen tijd helaas zoovelen die blijk geven even weinig ruggegraat te bezitten.

Een verzoek aan de Regeering inzake misbruik van een vlag baat hier niet: de goedwillende menschen die meenen zóó de nationale zaak te moeten dienen, vallen straks weer in allerlei partijtjes uiteen.

Alleen een sterke onafhankelijke nationalistische beweging zal in staat blijken ook op dit punt haar wil door te zetten, en aan ons Volk te geven datgene waarop het recht heeft: *een nationale driekleur, oranje, blanje bleu.*

Ook tot dezen strijd roept de Nationaal Socialistische Beweging u op.

Sluit u bij haar aan.

Oranje, Blanje, Bleu omhoog!

BRIEVEN AAN EEN COMMUNIST

Beste Gerrit,

Ja, kerel, het is niet anders! Daar zijn wij, twee zulke oude vrienden, aan het twisten geraakt. Wel, onze vriendschap is me in elk geval de moeite waard, om ten minste mijn best te doen, om je te laten zien, dat je met je communisme, socialisme, algemeene menschenliefde, hoe je het noemt op een verkeerd spoor bent geraakt.

Gerrit, jij bent op een verkeerd spoor — *jij!!* en ik zal het je, hoop ik, duidelijk maken ook. Je denkt, dat je de arbeiders helpt, maar wat doe je? Juist het omgekeerde! En waardoor? Omdat je den heelen staat ondermijnt, en de industrie belemmert, en het kapitaal misbruikt, en de menschen ontevreden maakt, zoodat ze hun werk niet meer met plezier doen. Ja dat hebben jullie communisten nog nooit gehoord, hè?, en toch is het waar! Luister maar. De eerste fout, die jullie begaan, is óf op den staat te schelden, óf hem alleen als iets nuttigs te beschouwen, als een soort politie-agent, brood- en werkverschaffer, enz. Mis, de staat is veel meer en veel beter! Om dat goed te begrijpen, moet je eerst eens kijken naar de samenleving van een troep dieren. Wat is daar de hoofdzaak? Veiligheid en genoeg te eten hebben! Kijk nu eens naar de samenleving van een troep wilden. Nu, die is beter dan van een troep dieren, want al is de angst en de zorg, om wat te eten te hebben, daar ook het overheerschende, je ziet toch al iets hoogers. Je ziet, bijv. al iets, dat in de verte lijkt op godsdienst, wetenschap en kunst. Godsdienst, wetenschap en kunst veredelen den mensch, en maken, dat hij boven het dier verheven is. Dat zal je toch wel met me eens zijn? Veel gelegenheid echter, om die schoone dingen te ontwikkelen, heeft de arme wilde niet, want hij leeft in voortdurenden angst. Angst voor de booze natuurmachten, angst voor zijn voedsel, angst voor zijn lang niet malsch opperhoofd, enz. Tijd heeft hij ook al niet, want al zijn tijd gaat heen aan jagen en andere stammen beoorlogen, want daar hangt zijn bestaan van af.

En nu een staat (want die samenleving van wilden kan je nog geen staat noemen). Wel de staat is in wezen hetzelfde, maar veel meer volmaakt; het is een werkgemeenschap, zeker, dat is hij óók, waar iedereen door zichzelf te helpen, den ander méde helpt. Bijv. de bakker bakt voor iedereen brood, zoo helpt hij iedereen en wij geven hem geld, zoo helpen wij hem; schoenmaker, smid, metselaar, precies hetzelfde... en door de tegenwerking van elkaar, concurrentie e.d., houdt men zich ook in evenwicht, want iedereen helpt zichzelf het eerst. Het is alleen maar zoo aardig in een goed georganiseerden staat, dat je door jezelf te helpen en dus tégen de anderen te zijn, toch iedereen helpt. Maar, en nu komt juist het punt, de staat is niet alléén een werkgemeenschap, de staat is datgene, waar het *recht* heerscht. En het recht vind je bij de dieren niet, het recht is alleen in een hooge menschelijke samenleving of een staat te vinden. En het recht maakt nu juist mogelijk, wat bij de wilden niet mogelijk was, dat wetenschappen, kunsten, godsdienst bloeien kunnen. Maar dan moet alles meehelpen. Iedereen moet begrijpen of voelen, dat dat alleen maar in een staat kan. Als je dat doet, heb je je staat, je land lief, want dat land is jouw werk; jouw grootouders, ouders en nog veel geslachten meer hebben eraan gewerkt, geploeterd, om het groot en vrij te maken; te zorgen, dat er goede wetten zijn, dat er vrijheid voor zijn burgers is; 't is het werk van eeuwen! Internationalisme? ach Gerrit, wat wil je daar toch mee! Andere volkeren hebben andere tradities en andere zeden en andere wetten, die voor hen goed zijn, maar niet voor ons en onzen aard. Ik zou me ten minste niet graag onderwerpen aan de Chineesche wet. Ik ken er een paar, brrrr! Maar zij niet aan de onze. Omdat die wet bij onzen aard en volksontwikkeling past, en zij anders zijn. Begrijp je dat niet? Ja dat komt, omdat jullie altijd van het verkeerde standpunt uitgaan, een mensch is een mensch en dus zijn ze allen gelijk. Maar ik verzeker je, dat je wel anders zoudt piepen, als je, zooals ik, bij mijn rondzwervingen in Nieuw-Guinea bijwoonde, dat een paar mismaakten na eerst eenige jaren zooveel mogelijk gespekt te zijn, met stukgeslagen armen en beenen in een stroom met het hoofd boven water aan een paal werden gebonden, om te sterven, en daarna opgegeten te worden. Drie dagen duurde het zoowat bij die taaie drommels. Hun vleesch werd op die manier lekker malsch, vertelde mijn inlander-bediende mij, die christelijk was geworden, maar toch nog graag meegegeten had! Internationalisme, larie Gerrit! Zie eens naar de Geneefsche vredesconferentie! Daar doen ze hun best alles onder één wet te brengen. Helpt het? Neen, en waarom niet? Omdat, al daast men tegenwoordig nog zoo druk over internationalisme en scheldt men nog zooveel op den staat, in zijn hart toch iedere Franschman, Franschman; iedere Duitscher, Duitscher is en ze als het er op aan komt, voelen, dat ze dat zoo maar niet kunnen opgeven. Nu eindig ik, maar je bent nog niet van me af! Den volgenden keer zal ik je probeeren uit te leggen, waarom het Marxisme fout is.... al was het edel bedoeld.... en, dat daardoor alles zoo beroerd gaat tegenwoordig; maar er zit een heeleboel aan vast. Intusschen hoor ik nog wel weer wat van jou. Nee, ik schrijf liever eerst alles uit, vóór ik je weer spreken wil. We hebben al zoo dikwijls gepraat en ...... ruzie gekregen.

Laten we het eerst eens zóó probeeren.

Nou, hou' je taai,

Je vriend JAAP

EVOLUTIE

Uit den chaos naar nieuwen opbouw

Hs. — De these van de historisch overgeleverde orde had afgedaan. De Fransche Revolutie vernietigde de heerschappij van standen en gilden. De periode van den oorspronkelijk aanwezigen, organischen staatsvorm was afgesloten. Zijn ruwe onvolmaaktheid bleek in tegenspraak met het ontwakend volksbewustzijn.

De antithese van het „Contrat social" zou de richtlijnen der toekomst teekenen. Vrijheid, gelijkheid en broederschap triumpheerden over verdrukking en ongerechtigheid, en het ideaal der volksmacht ontketende in de anderhalve eeuw van haar bestaan alle booze geesten, die in de natuur van den mensch, in de bandeloosheid aller dingen sluimeren.

De vrije meeningsuiting ontaardde in volksmisleiding, de vrije concurrentie in de uitbuiting en de materieele en geestelijke onterving der massa's. De schoonheid der liberale gedachte, die ons — b.v. in de geschriften van Frederic Bastiat — nog heden kan ontroeren, is door haar eigen overmaat in haar tegendeel verkeerd. De klassenstrijd is ontstaan in de aanvaarding van de leuze van vrijheid en gelijkheid, maar gevoed en groot geworden in de ongelijkheid en de onvrijheid, die zij zelve schiep. En het geloof der broederschap is te gronde gegaan in een algemeene worsteling van mensch en mensch, van producent, arbeider, ondernemer en consument.

***

De liberale gedachte heeft een kapitalisme doen ontstaan, dat zich als de meester van den materieelen, technischen vooruitgang, de meester waant ook van geesten en volken. Het kent eerbied noch eer, menschenwaarde noch -aantal. Hem is de productiviteit recht en reden van het bestaan, de macht grondslag der gerechtigheid.

Alle middelen zijn hem heilig. Alle drijfveeren gaan naar één, het commercieele, doel. Menschen zijn hem niets; materie is alles. In het kapitalisme zelve is niet één grond aanwezig, om zijn ontwikkelingsgang te stuiten, die ons zou voeren naar de absolute overheersching van de stof, de ontrechting van den mensch, de vernietiging van het menschzijn.

Wat dezen gang stuit, ligt niet in, maar buiten het kapitalisme. Het ligt in de nog overgebleven menschelijkheid, in het getal der onterfden, in de opstandigheid der massa's. Het ligt in het socialisme, dat die massa's heeft weten te vereenigen tot een macht van beteekenis, in oppositie tegen het kapitaal, tegen de vrijheid en de liberale gedachte.

Dat socialisme zelve — in den vorm, dien het heeft aangenomen, onder de massa's voor wie het geschapen werd — mist de opbouwende gedachte, mist de grondslagen voor nieuwe maatschappelijke vormen. Zoo is de kapitalistische crisis sinds lang ook een socialistische crisis; hopeloos drijven de volkeren naar den chaos.

***

Uit de ruïnes van dezen tijd zal de synthese te voorschijn komen, welke de volgende ontwikkelingsperiode beheerschen zal. Beheerschen moèt, op straffe van ondergang.

Zij zal gegrondvest zijn in hetgeen er goeds was in de beide voorgaande perioden en een volksgemeenschap bouwen, waarin een grootere maatschappelijke rechtvaardigheid en een hoogere organische staatsgedachte de ideeën van vrijheid en samenwerking in harmonische aanvulling ineen zal doen vloeien. Vormen van gelijkheid en broederschap zal zij verwezenlijken, oneindig beter en mooier dan de ontaarding der teugelloosheid mogelijk maakt.

Deze synthese is de grondslag van de Nationaal-Socialistische Beweging; de zuiverheid van het beginsel is haar kracht.

DE HALFSLACHTIGEN

De pseudo-fascisten van den Vrijheidsbond

— Dat onze natie rijp is voor een in *nationalen* zin gevormd fascisme, bewijzen tal van uitingen uit allerlei kringen van onze samenleving.

Helaas komt daarbij echter aan het licht, dat velen bang zijn zich aan koud water te branden. Men maakt allerlei voorbehoud, houdt een slag om den arm, wil de kat eerst eens uit den boom kijken.

Overal ontwaren we dergelijke koudbloedige amphibieën, tweeslachtigen, die wel verbetering in fascistische richting willen, maar in het kader van de bestaande staatsorganisatie en partij-organisatie.

Heethoofden wenschen we niet, maar wel volbloed-menschen, die koelbloedig met ons willen medestrijden!

Ergerlijk is overigens, dat die koelbloedige halfslachtigen bovendien vaak *onkundigen* zijn, en dat zoowel ten aanzien van de beginselen van het fascisme, als ten aanzien van de verwerkelijking ervan in Italië.

* * *

Ten bewijze het volgende.

Als typisch geval van onkunde noemen we als eerste voorbeeld een artikel in Juli 1931, gepubliceerd in het ‚Haagsch Maandblad' over ‚De Grondgedachte van het Fascisme'.

De ondeskundigheid van den schrijver blijkt uit het feit, dat hij in dit artikel voortdurend spreekt van de Italiaansche ‚coöperaties' inplaats van over ‚corporaties', al is de mogelijkheid van drukfouten hierbij niet uitgesloten. Doch bepaald onjuist is het, waar hij deze ‚coöperaties' (lees dus: ‚corporaties') aanduidt als de lichamen, die de candidaten voor de Italiaansche Kamer voorstellen want dit behoort niet tot de bevoegdheid der corporaties, doch tot die van de nationale confederaties der syndikaten.

Deze syndikaten zijn de ‚eenzijdige' vakvereenigingen, d.w.z. afzonderlijk van werknemers en afzonderlijk van werkgevers.

De corporaties daarentegen zijn ‚tweezijdig', d.w.z. ze zijn samengesteld in gelijken getale uit werkgevers en werknemers. Ze zijn verbindingsorganen tusschen kapitaal en arbeid. Ze staan in organisch verband met den Nationalen Raad der Corporaties (Consiglio Nazionale delle Corporazioni), dat een soort van economische standen-vertegenwoordiging is. De corporaties hebben dus *niets* met de samenstelling van de Kamer te maken.

Van dit organisch samengesteld economisch parlement heeft blijkbaar ook nooit gehoord de amphibie-fascist, die in het Utrechtsch Dagblad in November 1932 drie artikelen heeft gepubliceerd, waarin hij náást het politieke parlement een „organische vertegenwoordiging voorstaat van de in de gemeenschap levende organismen."

Hij schrijft: „Bij het formuleeren van de taak der organische vertegenwoordiging moet rekening gehouden worden met de omstandigheid dat de organische vertegenwoordiging als complement van het politieke parlement in de staatkundige practijk een geheel nieuwe figuur is. Waar zich in het geheel geen vergelijkingsmateriaal uit andere landen voordoet", enz....

De schrijver is dus blijkbaar totaal onkundig van het feit, dat in den Italiaanschen fascistischen staat naast het *politieke* parlement een organisch samengesteld *economisch* parlement sedert jaren in werking is getreden, n.l. de hierboven genoemde Nationale Raad der Corporaties. Ook bij dezen nieuw-lichter dus een verbijsterend gebrek aan kennis.

* * *

Vooral in de liberale partij ziet men in de laatste weken propaganda maken voor corporatieve ideeën. Het gaat erg in het algemeen en erg voorzichtig, en het is dan ook niet meer dan coquetteeren met geluiden, waarvan zij den zin niet verstaan.

Het is te begrijpen, dat de Vrijheidsbond na zijn met de jaren steeds toenemend fiasco op het politieke tooneel zoekt naar een nieuw programpunt. Na des Vrijheidsbonds fiasco: een Vrijheidsbondsch fascisme! Maar als zij de goegemeente denken te verlakken met hun fonkel-nieuwe organische vertegenwoordiging, dan zullen wij ervoor zorgen, dat wordt ingezien, dat het niets anders is dan coquetteeren met een begrip, waarvan zij niet op de hoogte zijn, en dat *op zichzelf* ònvoldoende is om den zieken staat te genezen.

Daarvoor zal hij tevens een sterke fascistische injectie moeten hebben. Want organische vertegenwoordiging kan ons in een demokratisch-liberaal gelaten staatsorde niet uit het moeras helpen. Daarvoor is tevens noodig, dat in geheel ons volk een nieuwe geest vaart, dat de groote fascistische beginselen van *solidariteit*, van waarachtigen gemeenschapszin in ons volk zullen opleven, dat de staat zal worden bestuurd door *bekwame*, met *werkelijke* regeeringsmacht bekleede leiders, die het *vertrouwen* van het volk zullen verdienen. Kortom: fascisme!

VLAANDEREN EN HOLLAND

Gelascht door het gemeenschappelijk gevaar

vdm. — Geen hooggestemd betoog, om de eenheid en gelijkgeaardheid dezer twee aan te toonen en de schoonheid van samenwerking. Geen casuïstische uiteenzettingen over de wijze waarop, vlugger of langzamer, nauwer of minder nauw, zoodanige samenwerking verwezenlijkt moet worden.

Want vaster dan door de saamhoorigheid, vaster dan door den dank, dien wij Vlaanderen verschuldigd zijn, omdat het eeuwenlang de dam is geweest, die de Fransche vloedgolf brak — vaster dan door de wetenschap, dat het voor een uiterst belangrijk deel Vlamingen geweest zijn, die de Hollandsche Gouden Eeuw gemaakt hebben, terwijl de Hollanders opzettelijk, uit geldzucht en parmantigheid, Vlaanderen in zijn beroerden toestand lieten — vaster dan door dit alles bijeen, zijn wij aan Vlaanderen gekoppeld, gelascht door het gemeenschappelijke gevaar...

Voor degenen, die zich niet tot het idealistisch Grootnederlandsche standpunt verheffen kunnen — mogen ze in onze rijen niet talrijk zijn — spreke dus het eigenbelang.

Mocht Vlaanderen door het Fransch-Belgische imperialisme overweldigd worden, dan komen wij aan de beurt en zullen, ondermijnd als we zijn door uitheemsche sluwheid, binnenlandsche verblinding en lafheid, sneller afgemaakt worden dan Vlaanderen eerst — Vlaanderen, waar mede tengevolge van het eeuwenlange gemartel en getreiter de geest van verzet wakker en in de weer is en slechts in bloed weer kan worden gesmoord. Terwijl ons met rotten-traagcententellende-grutters- en bonzen bezwaard, Noord-Nederlandsche volksdeel, veeg en voos, roemloozer dan de Etrusken, uit de annalen der geschiedenis verdwijnen zal na nauwelijks één eeuw grootheid, verfletst door drie eeuwen terende schande.

Men zegge niet, in slaap gesust door het tevreden gemurmel van Nieuwe Rotterdammer en Handelsblad, die een, overigens kosteloòze belangstelling in den Vlaamschen cultuurstrijd veinzen en daar steeds opgewekte berichten over publiceeren; „die Vlamingen spelen het met België wel klaar". Want al die overwinningen zijn schijn-overwinningen. De wetsbepalingen, welke gunstig zouden kunnen werken, missen sanctie en worden naar believen niet toegepast: iedere Belgische toegeeflijkheid heeft een giftigen staart.

Het weinige goeds, dat er uit veel strijd en bloed dan nog geboren mocht zijn, wordt tienmaal opgewogen door de schade, gevolgd door een langzamen maar zekeren achteruitgang, die ons volk krachtig en doelbewust wordt toegebracht in de zg. Brusselsche agglomeratie, die als een besmettingshaard midden in Vlaamsch gebied ligt. Mocht dit gebied met zijn meer dan een millioen bewoners voor ons verloren gaan, waarop een kwade kans bestaat — geen der parlementaire partijen kan of wil dit beletten; slechts een snelle groei van het Nationaal-solidarisme zal dit kunnen tegengaan — dan is heel Nederland een reuzenschrede dichter den ondergang genaderd.

Maar nog een grooter gevaar dreigt: een oorlog in West-Europa, voordat de nationaal-maatschappelijke beweging in Noord en Zuid een doorslaande macht is geworden. Mèt Frankrijk vechtende in dien nieuwen wereldoorlog, waar wij niet meer buiten zullen blijven, zou het ons vergaan als in den vorigen den Vlamingen in het Belgische leger, die meer dan 80 pCt. van de dooden leverden, en als den Bretoenschen en Fransch-Vlaamschen regimenten in het Fransche leger, die daar de hoogste doodencijfers hadden. Terwijl na afloop Frankrijk de kans om zijn sinister werk te voleindigen (Après la guerre les Pays-Bas seront latins ou ils ne seront pas, zal het dan luiden!) beter zal aangrijpen dan België — op ieder gebied Frankrijks slechte leerling; te veel eer: Frankrijks lamme handje — in 1918 zijn kans om Vlaanderen doodelijk te treffen in activisme en frontbeweging.

En hoe zou het ons vergaan in dien oorlog vechtende t e g e n Frankrijk met zijn moordmachine, waarvan de geschiedenis de weerga nog niet gezien heeft? Ik geef het u te raden.

Daarom is slechts één ding noodzakelijk: zoo snel en hecht mogelijk onze gedachte te verbreiden, onze beweging te bouwen, onzen strijd te voeren. Iedere week kan van beslissend gewicht zijn.

Op, te wapen. W ij willen leven.

CONGRES TE UTRECHT

Niet het aantal, maar de kracht

I n h e t h a r t v a n N e d e r l a n d, in het grijze Utrecht zullen vandaag onze leden samenkomen. Voor het eerst zijn daar alle groepen der NSB. bijeen. En tevens zal op dien dag ons eigen onafhankelijk weekblad, nog nat van den drukinkt, de wereld ingaan.

Al bestaat er daardoor geen gelegenheid voor, van dit zoo belangrijke congres inderhaast enkele indrukken vast te leggen en nog aan dit eerste No. toe te vertrouwen, wij mogen er ons toch stellig op verheugen, daar straks gezamenlijk te zullen getuigen van onze idealen, gesterkt door het bewustzijn, in dien strijd niet meer alleen te staan.

Toen niet lang geleden de jongerengroepen in den lande zich eveneens te Utrecht verzamelden, samengestroomd in de bovenzaal van het hoofdkwartier op de Oude Gracht, sprak onze algemeene leider tot besluit deze gedenkwaardige woorden: „Als ieder zijn plicht doet, zullen we hier nóóit meer bijeen zijn; dan zal een volgend maal deze zaal voor een landdag te klein moeten blijken". En de leden, voortwerkend in eigen kring, hebben ervoor gezorgd, dat die zaal nu te klein is — ouderen en jongeren trekken op naar de zooveel grootere ruimte in het gebouw voor Kunsten en Wetenschappen.

Alleen reeds daarom belooft deze dag, al dadelijk na de eerste schreden in het nieuwe jaar, ons heel een toekomst. Deze dag zal ons een wegwijzer zijn — voorwaarts! Want behalve een grootsche demonstratie van hetgeen er voorloopig met den stuggen, gesloten opbouw van onze organisatie bereikt is, zal deze congresdag ons doordringen van de zekerheid, wat er in de toekomst als één man door ons bereikt zal worden.

Wij weten het wel:

n i e t h e t a a n t a l i s o n z e t r o t s,

maar juist dat in dit aantal — alle landsverraderlijke ondermijning ten spijt — één wil, één geest is gevaren, dat is ongetwijfeld iets om trotsch op te zijn.

De misverstanden omtrent onze beweging en het fascisme in het algemeen zijn vele. De lastertongen èn de al te inschikkelijke wezens, die bij voorbaat al beducht zijn over ons „provoceerend" optreden — ze hebben gepoogd, ons, elk op hun wijze, willens of onwillens, bij de massa onbemind te maken. Men is nog wat huiverig zich met zwarthemden in te laten; men laat zich nog lijmen door de passiepreeken der looze vossen van Genève......

Indien wij zeggen een sterke natie te begeeren, noemt men ons oorlogszuchtig, en als wij er op hameren, dat de arbeider zich — voordat het te laat is — ontdoen zal van de giftige, ophitsende

d e r w i s c h e n v a n M a r x e n M o s k o u, —

scheldt „Het Volk" (zònder Vaderland) ons voor 99 pct. intellectueel!

Dat zijn zoo de goedkoope en venijnige reacties, welke iedere jonge beweging op haar weg vindt, alvorens het groote oogenblik aanbreekt, waarop men het onbegonnen werk weet, de stuwing langer met zulk vlechtwerk van leugens te stuiten. Want de dag zal komen, dat men al het gedaas van ongemotiveerd gevoelspacifisme en „klassenstrijd" erkent voor wat het is: reclame voor eigen standje — politiek parasiteerend gedoe — afbrokkeling van het gezag — afwenteling der verantwoordelijkheid.

Intusschen mogen wij niet vergeten, dat een der eerste voorwaarden, om onze landgenooten eindelijk de oogen te openen, de kracht van elk onzer moet wezen, in houding en woord anderen ten voorbeeld te zijn. Willen wij slagen, dan kan dit alleen, wanneer ieder van ons ten volle doordrongen is van de plichten, welke zijn ideaal hem oplegt.

— Utrecht [illegible] ste plaats:

e e n d e m o n s t r a t i e v a n d i s c i p l i n e.

Discipline is geenszins slaafsche onderworpenheid, doch de welbeheerschte kracht, om bepaalde daden te volvoeren en van bepaalde daden af te zien — uit zelfrespect. Wat zelfrespect beteekent? Het mag nooit zijn, anderen te respecteeren, door hen op liberale wijze kalmweg in alles hun gang te laten gaan, maar wèl: de keuze van ridderlijke wapens.

Eerst dan zal ook ònze demonstratie in het licht der toekomst haar beteekenis krijgen en niet slechts onszelf, maar heel de natie — de volksgemeenschap waartoe wij behooren — waardig zijn.

REEEL STAATSRECHT

hw. — Het is een overbekende zaak, doch zij dient hier als punt van uitgang nog eens herhaald te worden, dat het staatsrecht een eigen leven leidt, dat in grondwet en andere geschreven wet geen uitdrukking vindt, ja soms zelfs tegen de letter ervan indruischt. Voor dit verschijnsel bestaat zelfs de eigen naam van Verfassungswandlung tegenover de verandering in de wet zelve gebracht, de Verfassungsänderung.

Het in onze grondwet van 1848 neergelegde staatkundig stelsel is op deze wijze uitgegroeid tot

het parlementaire stelsel,

zooals wij het thans kennen, waarbij de volksvertegenwoordiging de richting van het regeeringsbeleid aangeeft, zonder dat in de wet daaraan uitdrukking is gegeven. Het ideaal van dit stelsel vindt men dan in een parlementair kabinet, dat steunt op een meerderheid in de Kamers, een wenschelijkheid waarop bij de jongste algemeene begrootingsbeschouwingen wederom vele kamerleden van uiteenloopende partijen hebben gewezen. Door de partijversnippering in de laatste jaren is er geen sprake meer van deze oplossing en moet men zich redden met min of meer extra-parlementaire ministeries.

Het is merkwaardig er op te wijzen, dat in den tijd, toen er nog parlementaire kabinetten waren en bleek, dat deze allereerst als buit verwerkelijking van hun eigen politieke programmapunten nastreefden, er juist verlangd werd naar buiten-parlementaire ministeries, die zich boven het partijbelang zouden kunnen stellen.

Van deze illusie is men thans ook genezen, want wanneer men met een enkel woord den kentrek van het huidige staatkundige stelsel zou willen schetsen, dan past er maar één woord: machteloosheid. Wordt een protectionistische wet ingediend, dan heet het dat het enkel maar hoog fiscaal is; wordt op de onjuistheid ervan gewezen, dan wordt het ontwerp maar weer zoo veranderd, dat het gelijkstaat met intrekken. De oogst der laatste maanden heeft sterk het karakter van reclame voor de aanstaande verkiezingen; de bedrijfsorganisaties moesten voorgaan boven bezuinigingsplannen, omdat het nu eenmaal een partijpunt was van een politieke partij; het Godslasteringswetje moest erdoor om eens aan de kiezers te laten zien hoe veilig de heiligste goederen in de strafwet verankerd werden. So fühlt man Absicht und man ist verstimmt.

Een andere aanwijzing is van even groot belang. Het staatsrechtelijk model-land Engeland, waarheen de oogen van allen, die een doorgevoerd parlementair stelsel wenschen, gericht waren, heeft een merkwaardige zwenking genomen. Daar heeft men het stelsel laten vallen en

een min of meer nationaal kabinet

gevormd.

Maar nog veel treffender is hetgeen in Duitschland gebeurt, het eenige land waar de constitutie het parlementaire stelsel met zoovele woorden had opgenomen. Daar heeft men van het noodrecht-artikel gebruik moeten maken om juist het parlementaire stelsel zooveel mogelijk teniet te doen.

En men kan het Prof. Josephus Jitta nazeggen in diens onlangs gehouden inaugurele rede: „wat nog het meest treft, wie, die de situatie kent, durft beweren, dat de duitsche regeering door aldus te handelen niet in het belang van het vaderland gehandeld heeft?" Temeer treft dit woord, waar het afkomstig is van iemand, die wel hervormen wil doch binnen het kader der parlementaire democratie.

Dat het

zoo niet langer kan blijven,

voelt ieder, al wordt het dan ook niet erkend door hen, die bij het huidige stelsel persoonlijk baat vinden. Pogingen tot omvorming binnen het parlementaire kader — een economische raad naast de volksvertegenwoordiging, uitbreiding der functioneele decentralisatie in het stelsel van nu — maken de moeilijkheden grooter door het meer ingewikkelde systeem en nemen het partijeuvel als voorwaarde voor het parlementair stelsel niet weg.

Men moet nieuwen wijn in nieuwe zakken doen. Wanneer de regeering gebonden blijft aan de wenschen van de politieke partijen met hun voortduren de daling van gehalte, kan zij niets uitrichten, blijft het, zooals het onlangs terecht werd genoemd:

„een triomf der onverantwoordelijkheid".

Laten we het eerlijk onder oogen zien, dat ons geloof in de democratie een mislukking is geweest. Wellicht hebben wij te hoog gegrepen. In ieder geval, van de leuze van Wilson om de wereld te maken „safe for democracy", is niets terecht gekomen. Wij hebben het eigenbelang en vooral het verantwoordelijkheidsgevoel van kiezers en gekozenen onderschat en de enkele werkelijk getrouwen kunnen den stroom niet keeren.

Het is een algemeen verschijnsel, zoo hier te lande als elders, al moet men zich steeds voor oogen houden, dat een oplossing gezocht moet worden die in overeenstemming is met den historischen groei van ons land en al mogen wij nimmer navolgingen worden van wat elders gebeurt. En het groote gevaar is bij het tegenwoordige stelsel een voortdurende verschuiving naar links,

een ontaarding van onzen nationalen staat.

Wil men wat bereiken dan dient eerst de geest vaardig gemaakt te worden voor de nieuwe taak en de nationale geest worden aangekweekt allerwege, in alle lagen. Dit sluit internationale samenwerking geenszins uit, maar men moet eerst zich zelf zijn, wil men met anderen kunnen onderhandelen. Het ontbreekt ons juist in dezen tijd teveel aan eigen waardigheid. Een parlement samen te stellen uit in het economische en geestelijke leven gegroeide groepen, een corporatieve vertegenwoordiging kan ons niet alleen uit de versnippering helpen en eenheid brengen, het zal tevens voor de regeering een [illegible] handsch bron van kennis zijn vóór wat in het volk leeft. Die adviezen zullen haar tot leiddraad strekken bij haar taak, zonder dat haar daardoor een imperatief mandaat wordt opgelegd, want het afwegen van de belangen zal haar als boven de partijen staande en juist daarom het beste zijn toevertrouwd. Een dergelijke regeering zal *nationaal* zijn; zij zal daarenboven werkelijk *sociaal* zijn, omdat zij zich niet oriënteert naar politieke motieven, maar naar de sociale structuur van de maatschappij.

NOODLIJDENDE KUNSTENAARS IN HET GASTVRIJE NEDERLAND

De vreemdeling glimlacht — het publiek betaalt

MAX, DE PROVISIE-DICTATOR

In Nederland zijn momenteel voornamelijk *buitenlandsche* musici werkzaam; onze Nederlandsche musici worden eenvoudig aan de Burgerlijke Armbesturen overgeleverd, omdat er voor hen geen werk is. Eigenlijk zeggen wij het verkeerd; er is wel werk, maar men laat het liever een buitenlander doen en stuurt zijn landgenooten naar den Steun. Vele malen reeds hebben belanghebbenden — ook door middel van den Ned. Toonkunstenaarsbond — bij den Minister op verbetering in deze toestanden aangedrongen. En het gevolg? „De Minister acht den toestand niet zoo ernstig, dat ingrijpen noodzakelijk is."

Een uitspraak, terwijl — nota bene — eerste-rangs Nederlandsche musici maandenlang, soms al gedurende jàren zonder één cent verdienste rondloopen, afhankelijk van de openbare bedeeling of de milddadigheid van familie en vrienden. Terwijl een pianist, vader van een gezin en vroeger een uitnemend musicus, krankzinnig door zorg, te Santpoort wordt verpleegd, enz. enz. Maar toch is de toestand niet zoo ernstig!

Of het heet: „De Minister vreest repressaille-maatregelen van het buitenland." Is dat het beruchte ministerieële ge-„k.i.r." (kluitje in 't riet als aanteekening in de marge)? Immers, voor repressailles behoeft de regeering niet bang te zijn, want nòch in Duitschland en België, nòch in Frankrijk, Engeland, enz. krijgen buitenlandsche musici een kans.

***

Komt er door een of ander toeval tòch een buitenlander, b.v. in Duitschland, op de proppen, dan negeert het publiek de zaak waar hij werkt of slaat daar de boel kapot. „Eerst onze eigen menschen", zegt men daar. En zoo behoort het ook.

Maar wat doet òns publiek? Dat staat uren in den regen, geeft duizenden guldens uit, om buitenlanders te hooren, en klapt zich dan nog de handen stuk. Datzelfde publiek heeft voor zijn landgenooten niets dan critiek; in elk geval is de Nederlander naar zijn gevoelen niet „interessant" genoeg.

De Nederlandsche musicus kan niet toonen wat buitenlanders presteeren, beweert de impresario Max van Gelder. Hoe zit dat dan met Kovacs Lajos en zijn orkest van ex-bioscoopmusici? Als Hollander kon hij er niet in komen; hij werd de mysterieuze Kovacs Lajos en hij wàs er! Onze Hollanders kunnen het wel degelijk maar aan hen verdient Max de Groote niet genoeg provisie en daarom kunnen zij het niet.

Door den werkgever wordt alleen aan het „koopie", door de impressario's (van wie als voornaamste Max van Gelder) alleen aan de hooge provisie gedacht; zeker nièt aan het feit dat daarmee honderden Nederlandsche gezinnen aan honger en ellende worden prijs gegeven.

***

Het is een der vele voorbeelden, dat „het Nederlandsche volk" niet of nauwelijks bestaat; dat de nationale idee niet of nauwelijks leeft nòch collectief bij hetgeen wij met den onvatbaren term ‚publiek' aanduiden, nòch bij ieder individueel voor wien uitsluitend het zakelijk belang den doorslag geeft. Dat is een schande voor onze natie — een schande voor een volksgemeenschap welke eenmaal in haar groote zonen levende voorbeelden van vaderlandsliefde en offervaardigheid bezat.

Nu men, aangetast door het internationalistisch bederf, daarover zijn schouders ophaalt en voor deze eenvoudige deugden niet meer vatbaar blijkt, willen wij, inplaats van een beroep te doen op dat oude idealisme nu ook op onze beurt de zaken eens „nuchter" bezien. Wat blijkt? Dat elk Nederlandsch musicus, die van Steun leeft, op ùw kosten komt — ten gunste van buitenlanders die nièt bijdragen en wèl wegnemen.

Zal dit strikt zakelijk argument eindelijk voldoende zijn?

***

De harde werkelijkheid noodzaakt tot harde maatregelen. Boycot alle on-Nederlandsche zaken, die wèl van de voordeelen, welke ons land hun biedt, profiteeren maar er niet aan denken hun plichten na te komen. Het heeft nu lang genoeg geduurd.

Men voelt van werkgeverszijde allang dat de kruik zoo lang te water gaat, totdat ze breekt. Te Amsterdam, waar meer dan zeventig pCt. van de musici in actieven dienst buitenlanders zijn, was onlangs een musicus, die als bezoeker in „De Kroon" op het Rembrandtplein neerstreek, zoo brutaal, den gérant toe te voegen, nog zelden zoo'n slechten violist als nu te hebben gehoord. Tenslotte niets meer of minder dan een aanmerking van iemand die in een openbaar café als surplus op de consumptie voor de muziek betaalt. En toch werd hem den volgenden dag de toegang geweigerd! Het publiek mocht het eens hooren en ook gaan klagen, dan kon het café niet meer met zijn goedkoope krachten volstaan....

Want machtiger dan àlle provisie-dictators tezamen zou het publiek kùnnen zijn. Als het maar wilde; als het maar iets in zich had van het „Nederlandsche volk."

NATIONALE DRIEKLEUR

Naar verluidt is door een dertigtal „nationale" organisaties tot de Regeering een verzoek gericht inzake het misbruik dat van de nationale vlag wordt gemaakt voor reclamedoeleinden.

Op zichzelf niet kwaad: echter kan de vraag worden gesteld welke vlag dit is.

Een antwoord hierop is bezwaarlijk te geven.

Een bekend correspondent van een onzer groote dagbladen heeft herhaaldelijk het pleit gevoerd voor een nationale vlag met als kleuren oranje, blanje, bleu.

Zijn argumenten zijn juist.

Op drie gronden oordeelt hij dat oranje, blanje, bleu de kleuren moeten zijn.

Historisch, omdat onder deze vlag door ons Volk in den grooten strijd de vrijheid is bevochten.

Practisch, omdat — gelijk in den wereldoorlog zich herhaaldelijk voordeed — ons rood, wit, blauw verwarring kan doen ontstaan met de kleuren van andere naties.

En in de derde plaats, uit schoonheidsoogpunt, omdat van de kleurencombinatie oranje, blanje, bleu een groote bekoring uitgaat.

Dit vraagstuk behoefde nu eens niet een partijkwestie te zijn.

Uitzondering maken natuurlijk ook op dit punt de Sociaal Democraten die hun hart aan het roode doek hebben verpand. Mogelijk komt hierin nog wel eens verandering, waar het rood alleen op den duur toch wat eentonig is. En volkomen begrijpelijk dat de jongeren onder hen uitrukken met banieren die meer verscheidenheid van kleur vertoonen: welker schakeeringen het goed doen en, heel wat meer dan de roode lap, fleurigheid aan hun optochten geven.

Niet slechts in letterlijken maar ook in figuurlijken zin wordt helaas het laat-maar-waaien systeem toegepast, als het gaat om de nationale vlag.

In andere landen zijn de kleuren der vlag officieel vastgesteld, vaak in de Grondwet.

Wij doen dat anders, en laten ieder handelen naar dat hem goeddunkt.

Ja, wij zijn reeds zoover heen, dat toen indertijd in een samenkomst van personen, bij wie eenige nationale durf mocht worden verondersteld, de vraag werd gedaan of er niet een poging diende te worden aangewend om voor ons Land een officieele vlag te verkrijgen, en dan natuurlijk niet oranje, blanje, bleu, een hoofdofficier van het Nederlandsche leger tot voorzichtigheid maande, omdat men hierdoor de uiterste linkerpartijen mogelijk prikkelen zou.

Dat belooft wat als onder het opperbevel van zulk een heldhaftig man het Nederlandsche leger zou moeten mobiliseeren, en zeker rood partijleider zijn dreigement van sabotage in de daad zou pogen om te zetten.

Er zijn er in onzen tijd helaas zoovelen die blijk geven even weinig ruggegraat te bezitten.

Een verzoek aan de Regeering inzake misbruik van een vlag baat hier niet: de goedwillende menschen die meenen zóó de nationale zaak te moeten dienen, vallen straks weer in allerlei partijtjes uiteen.

Alleen een sterke onafhankelijke nationalistische beweging zal in staat blijken ook op dit punt haar wil door te zetten, en aan ons Volk te geven datgene waarop het recht heeft: *een nationale driekleur, oranje, blanje bleu.*

Ook tot dezen strijd roept de Nationaal Socialistische Beweging u op.

Sluit u bij haar aan.

Oranje, Blanje, Bleu omhoog!

BRIEVEN AAN EEN COMMUNIST

Beste Gerrit,

Ja, kerel, het is niet anders! Daar zijn wij, twee zulke oude vrienden, aan het twisten geraakt. Wel, onze vriendschap is me in elk geval de moeite waard, om ten minste mijn best te doen, om je te laten zien, dat je met je communisme, socialisme, algemeene menschenliefde, hoe je het noemt op een verkeerd spoor bent geraakt.

Gerrit, jij bent op een verkeerd spoor — *jij!!* en ik zal het je, hoop ik, duidelijk maken ook. Je denkt, dat je de arbeiders helpt, maar wat doe je? Juist het omgekeerde! En waardoor? Omdat je den heelen staat ondermijnt, en de industrie belemmert, en het kapitaal misbruikt, en de menschen ontevreden maakt, zoodat ze hun werk niet meer met plezier doen. Ja dat hebben jullie communisten nog nooit gehoord, hè?, en toch is het waar! Luister maar. De eerste fout, die jullie begaan, is óf op den staat te schelden, óf hem alleen als iets nuttigs te beschouwen, als een soort politie-agent, brood- en werkverschaffer, enz. Mis, de staat is veel meer en veel beter! Om dat goed te begrijpen, moet je eerst eens kijken naar de samenleving van een troep dieren. Wat is daar de hoofdzaak? Veiligheid en genoeg te eten hebben! Kijk nu eens naar de samenleving van een troep wilden. Nu, die is beter dan van een troep dieren, want al is de angst en de zorg, om wat te eten te hebben, daar ook het overheerschende, je ziet toch al iets hoogers. Je ziet, bijv. al iets, dat in de verte lijkt op godsdienst, wetenschap en kunst. Godsdienst, wetenschap en kunst veredelen den mensch, en maken, dat hij boven het dier verheven is. Dat zal je toch wel met me eens zijn? Veel gelegenheid echter, om die schoone dingen te ontwikkelen, heeft de arme wilde niet, want hij leeft in voortdurenden angst. Angst voor de booze natuurmachten, angst voor zijn voedsel, angst voor zijn lang niet malsch opperhoofd, enz. Tijd heeft hij ook al niet, want al zijn tijd gaat heen aan jagen en andere stammen beoorlogen, want daar hangt zijn bestaan van af.

En nu een staat (want die samenleving van wilden kan je nog geen staat noemen). Wel de staat is in wezen hetzelfde, maar veel meer volmaakt; het is een werkgemeenschap, zeker, dat is hij óók, waar iedereen door zichzelf te helpen, den ander méde helpt. Bijv. de bakker bakt voor iedereen brood, zoo helpt hij iedereen en wij geven hem geld, zoo helpen wij hem; schoenmaker, smid, metselaar, precies hetzelfde... en door de tegenwerking van elkaar, concurrentie e.d., houdt men zich ook in evenwicht, want iedereen helpt zichzelf het eerst. Het is alleen maar zoo aardig in een goed georganiseerden staat, dat je door jezelf te helpen en dus tégen de anderen te zijn, toch iedereen helpt. Maar, en nu komt juist het punt, de staat is niet alléén een werkgemeenschap, de staat is datgene, waar het *recht* heerscht. En het recht vind je bij de dieren niet, het recht is alleen in een hooge menschelijke samenleving of een staat te vinden. En het recht maakt nu juist mogelijk, wat bij de wilden niet mogelijk was, dat wetenschappen, kunsten, godsdienst bloeien kunnen. Maar dan moet alles meehelpen. Iedereen moet begrijpen of voelen, dat dat alleen maar in een staat kan. Als je dat doet, heb je je staat, je land lief, want dat land is jouw werk; jouw grootouders, ouders en nog veel geslachten meer hebben eraan gewerkt, geploeterd, om het groot en vrij te maken; te zorgen, dat er goede wetten zijn, dat er vrijheid voor zijn burgers is; 't is het werk van eeuwen! Internationalisme? ach Gerrit, wat wil je daar toch mee! Andere volkeren hebben andere tradities en andere zeden en andere wetten, die voor hen goed zijn, maar niet voor ons en onzen aard. Ik zou me ten minste niet graag onderwerpen aan de Chineesche wet. Ik ken er een paar, brrrr! Maar zij niet aan de onze. Omdat die wet bij onzen aard en volksontwikkeling past, en zij anders zijn. Begrijp je dat niet? Ja dat komt, omdat jullie altijd van het verkeerde standpunt uitgaan, een mensch is een mensch en dus zijn ze allen gelijk. Maar ik verzeker je, dat je wel anders zoudt piepen, als je, zooals ik, bij mijn rondzwervingen in Nieuw-Guinea bijwoonde, dat een paar mismaakten na eerst eenige jaren zooveel mogelijk gespekt te zijn, met stukgeslagen armen en beenen in een stroom met het hoofd boven water aan een paal werden gebonden, om te sterven, en daarna opgegeten te worden. Drie dagen duurde het zoowat bij die taaiedrommels. Hun vleesch werd op die manier lekker malsch, vertelde mijn inlander-bediende mij, die christelijk was geworden, maar toch nog graag meegegeten had! Internationalisme, larie Gerrit! Zie eens naar de Geneefsche vredesconferentie! Daar doen ze hun best alles onder één wet te brengen. Helpt het? Neen, en waarom niet? Omdat, al daast men tegenwoordig nog zoo druk over internationalisme en scheldt men nog zooveel op den staat, in zijn hart toch iedere Franschman, Franschman; iedere Duitscher, Duitscher is en ze als het er op aan komt, voelen, dat ze dat zoo maar niet kunnen opgeven. Nu eindig ik, maar je bent nog niet van me af! Den volgenden keer zal ik je probeeren uit te leggen, waarom het Marxisme fout is.... al was het edel bedoeld.... en, dat daardoor alles zoo beroerd gaat tegenwoordig; maar er zit een heeleboel aan vast. Intusschen hoor ik nog wel weer wat van jou. Nee, ik schrijf liever eerst alles uit, vóór ik je weer spreken wil. We hebben al zoo dikwijls gepraat en ...... ruzie gekregen.

Laten we het eerst eens zóó probeeren.

Nou, hou' je taai,

Je vriend JAAP

EVOLUTIE

Uit den chaos naar nieuwen opbouw

Hs. — De these van de historisch overgeleverde orde had afgedaan. De Fransche Revolutie vernietigde de heerschappij van standen en gilden. De periode van den oorspronkelijk aanwezigen, organischen staatsvorm was afgesloten. Zijn ruwe onvolmaaktheid bleek in tegenspraak met het ontwakend volksbewustzijn.

De antithese van het „Contrat social" zou de richtlijnen der toekomst teekenen. Vrijheid, gelijkheid en broederschap triumpheerden over verdrukking en ongerechtigheid, en het ideaal der volksmacht ontketende in de anderhalve eeuw van haar bestaan alle booze geesten, die in de natuur van den mensch, in de bandeloosheid aller dingen sluimeren.

De vrije meeningsuiting ontaardde in volksmisleiding, de vrije concurrentie in de uitbuiting en de materieele en geestelijke onterving der massa's. De schoonheid der liberale gedachte, die ons — b.v. in de geschriften van Frederic Bastiat — nog heden kan ontroeren, is door haar eigen overmaat in haar tegendeel verkeerd. De klassenstrijd is ontstaan in de aanvaarding van de leuze van vrijheid en gelijkheid, maar gevoed en groot geworden in de ongelijkheid en de onvrijheid, die zij zelve schiep. En het geloof der broederschap is te gronde gegaan in een algemeene worsteling van mensch en mensch, van producent, arbeider, ondernemer en consument.

***

De liberale gedachte heeft een kapitalisme doen ontstaan, dat zich als de meester van den materieelen, technischen vooruitgang, de meester waant ook van geesten en volken. Het kent eerbied noch eer, menschenwaarde noch -aantal. Hem is de productiviteit recht en reden van het bestaan, de macht grondslag der gerechtigheid.

Alle middelen zijn hem heilig. Alle drijfveeren gaan naar één, het commercieele, doel. Menschen zijn hem niets; materie is alles. In het kapitalisme zelve is niet één grond aanwezig, om zijn ontwikkelingsgang te stuiten, die ons zou voeren naar de absolute overheersching van de stof, de ontrechting van den mensch, de vernietiging van het menschzijn.

Wat dezen gang stuit, ligt niet in, maar buiten het kapitalisme. Het ligt in de nog overgebleven menschelijkheid, in het getal der onterfden, in de opstandigheid der massa's. Het ligt in het socialisme, dat die massa's heeft weten te vereenigen tot een macht van beteekenis, in oppositie tegen het kapitaal, tegen de vrijheid en de liberale gedachte.

Dat socialisme zelve — in den vorm, dien het heeft aangenomen, onder de massa's voor wie het geschapen werd — mist de opbouwende gedachte, mist de grondslagen voor nieuwe maatschappelijke vormen. Zoo is de kapitalistische crisis sinds lang ook een socialistische crisis; hopeloos drijven de volkeren naar den chaos.

***

Uit de ruïnes van dezen tijd zal de synthese te voorschijn komen, welke de volgende ontwikkelingsperiode beheerschen zal. Beheerschen moèt, op straffe van ondergang.

Zij zal gegrondvest zijn in hetgeen er goeds was in de beide voorgaande perioden en een volksgemeenschap bouwen, waarin een grootere maatschappelijke rechtvaardigheid en een hoogere organische staatsgedachte de ideeën van vrijheid en samenwerking in harmonische aanvulling ineen zal doen vloeien. Vormen van gelijkheid en broederschap zal zij verwezenlijken, oneindig beter en mooier dan de ontaarding der teugelloosheid mogelijk maakt.

Deze synthese is de grondslag van de Nationaal-Socialistische Beweging; de zuiverheid van het beginsel is haar kracht.

ARBEIDERS, ONTWAAKT!

r. — De plaats van den arbeider is in de Nationaal-Socialistische Beweging.

De arbeider toch ondervindt in de eerste plaats de nadeelen van de tegenwoordige productiewijze en van het geheele heerschende politieke systeem, in den vorm van lagen levensstandaard en werkeloosheid. Zijn verlangen naar een samenleving, waarin hem een behoorlijke plaats verzekerd is in het geheel, met de gelegenheid om zijn gaven te ontplooien en daarvan ook zelf de vruchten te plukken, is ten volle gerechtvaardigd.

Socialisme is in de eerste plaats: maatschappelijke rechtvaardigheid — ieders beste krachten in dienst van het geheel, en elk beloond naar zijn verdiensten voor de volksgemeenschap. Iedere andere inhoud, die men in het begrip „socialisme" wil leggen en legt, is begripsvervalsching, en heeft steeds ten doel de massa te misleiden tot demagogische doeleinden.

Elk streven naar socialisme dient dus steeds te zijn een strijd voor een samenleving, welke op rechtvaardigen grondslag berust, op een grond van samenwerking van allen voor het geheel.

De marxistische klassenstrijd is immers niets anders dan de — verklaarbare — reactie op het eenzijdig klassenkarakter der huidige burgerlijk-kapitalistische samenleving; de zelfverdediging van de niet-bezittenden tegen hen, die de kapitaalgoederen in hun macht hebben en deze ten eigen bate aanwenden.

Als verdedigingsuiting, als gevoelsreactie is die klassenstrijd te begrijpen. Maar daarom kan hij juist niet den grondslag vormen voor een andere, betere samenleving. Wanneer men den klassenstrijd aanvaardt, dan aanvaardt men ook de gevolgen: de overheersching door de klasse die in dien strijd de overhand houdt. Dat kàn de arbeidsklasse zijn, maar zij hoeft het niet noodzakelijk te zijn.

In Rusland is de uitslag geweest, dat de zegevierende arbeidersklasse, na de Russische bourgeoisie te hebben uitgemoord, genoodzaakt is geweest, Duitsche en Amerikaansche bourgeois in het land te roepen, duur te betalen en allerlei voorrechten te verleenen, omdat de productie in het honderd liep. Thans tracht men telkens, wanneer de boel weer eens spaak loopt, gauw een soort van leidersklasse op te fokken, om den chaos te redderen; en zoodra men weer een veer van den mond kan blazen, worden de nieuwbakken bourgeois weer haastig volgens marxistisch dogma afgedankt en vermoord. Waarna dan de productie weer inzakt en de kringloop opnieuw begint...

De les, die men in Rusland thans bezig is te leeren, is deze, dat een groep van leiders van de volksgemeenschap noodzakelijk is, omdat deze groep een organisch bestanddeel van elke volksgemeenschap uitmaakt, die men niet straffeloos daaruit kan verwijderen. Zij vervult een taak, die m o e t vervuld worden, wil niet alles in het honderd loopen. En die taak wordt het best vervuld door hen, die daar den natuurlijken aanleg voor blijken te bezitten en die vanzelf uit de volksgemeenschap naar voren komen. Daartoe moet aan het persoonlijk initiatief de noodzakelijke vrijheid worden gelaten.

Het is duidelijk, dat het marxisme met de nuchtere werkelijkheid op dit punt geen rekening houdt. Het vertoont ook overigens alle kenmerken van een theorie die — theoretisch is.

Het marxisme is een wereldbeschouwing uit het midden der vorige eeuw. Niettemin heeft zij de pretentie het laatste woord in wereldbeschouwing te zijn. Het is onomstootelijk waar, volgens zijn aanhangers waar voor alle tijden. Marx heeft gesproken en nu is de zaak voor eeuwig opgelost. Wij lachen thans om de wijsheden van de geleerden uit b.v. de 16e eeuw. Maar het is ons verboden te lachen om de „wijsheden" van Marx uit de 19e eeuw. Sterker, het is het nageslacht van over driehonderd jaar verboden te spotten met de marxistische wijsheden van vandaag. Stel dat een hedendaagsche dokter zou willen opereeren volgens de methoden van anno 1860. Zijn bevoegdheid zou hem ontnomen worden. Maar de marxistische heeren, die heden ten dage de maatschappij willen hervormen naar de verouderde opvattingen van Marx, die doen en denken alsof de tijd heeft stilgestaan, die heeren noemen zich: „modern"!

Kan men zich grooter dwaasheid denken? Het bewijst hoe weinig de arbeider, die zich gaarne „bewust" noemt en die bij deze antiquiteiten zweert, nog zelfstandig en critisch denkt. Praat men van „modern", dan is alleen het nationaal-socialisme modern. Al de rest is belast met opvattingen en denkbeelden van gisteren en eergisteren. De arbeider, die werkelijk denkt en zich niet door demagogische opruierstrues laat bedotten, weet wel waar hij thuis hoort: in de N. S. B.

HET RECHT TOT REGEEREN

HET GEZAG DER PERSOONLIJKHEID

r. — Bij de behandeling der begrooting besprak de heer Ruys met een enkel woord het fascisme, noemde de dictatuur een verschijnsel waarvoor in Nederland geen plaats is, en verklaarde dit uit het karakter van ons platte polderland, waar de straffe wind geen hooge boomen duldt.

Daargelaten, dat juist een der meest typisch-Nederlandsche boomen, de iep die in ons polderland overal voorkomt en een der sieraden van ons landschap is, een aanmerkelijke hoogte bereikt, kan men de vergelijking overigens ook als minder vleiend voor Nederland voelen.

De platte gelijkvloersheid, de democratische nivelleeringszucht, die de heer Ruys voor Nederland karakteristiek blijkt te achten, en die door hem als ideaal schijnen te worden beschouwd, bevallen gelukkig nog niet alle Nederlanders zoo bij uitstek!

Indien men het beeld wil vasthouden, dan kan men zich afvragen wat wel onze voorouders, die terecht voor den iep een groote bewondering hadden en hem overal plantten, over onze hedendaagsche iepenrooierij zouden zeggen. Waarbij zich dan onwillekeurig de vergelijking van democratie met iepenziekte opdringt.

Wat nu die tegenzin tegen de dictatuur betreft, ook daarmee is het slechts zoo-zoo gesteld. Gedurende eeuwen heeft ons volk zich geduldig onder een regentjes-dictatuur gebogen; deze vorm van dictatuur is hier dermate inheemsch, dat het verschijnsel zich zelfs in de S.D.A.P. voordoet. Een openlijke dictatuur volgens Italiaansch model lijkt daarbij vergeleken aantrekkelijk.

Feitelijk heerscht er over de dictatuur vrij wat misverstand.

Als regeeringsvorm is de dictatuur in het Westen nooit iets anders dan overgangsstadium. Wanneer de staatskaros door de demagogen weer eens in de soep gereden is, dient er forsch in de teugels te worden gegrepen om weer op den vasten weg te geraken. Men pleegt het besturen van een vrachtauto nu eenmaal niet aan een commissie op te dragen. Alleen bij half barbaarsche volken als het Russische is de dictatuur regel, omdat daar de natuurlijke voorwaarden voor behoorlijk geregelde staatsinstellingen ontbreken. Overal elders is de dictatuur een overgang tusschen een afgeregeerde en de nieuwe staatsgedachte, die groeiende is.

De afkeer van de dictatuur bestaat dan ook voornamelijk bij die groepen, welke zich nog krampachtig aan het veroorderde vastklemmen en den moed missen hun strooohalm los te laten om de reddende hand te grijpen. Zij worden in die houding gesterkt door hun voormannen, die met den val van het oude hun baantje kwijt raken. Hun betuiging van afkeer van de dictatuur is onoprecht. Het is geen afkeer van de dictatuur — die zij zelf bereid zijn voor eigen opvattingen toe te passen — maar afkeer van en angst voor het *nieuwe*.

Eerlijk gemeend maar oppervlakkig is de tegenzin tegen dictatuur bij hen, die daarin *willekeur* zien. Het zijn niet de slechtsten die zoo denken, wier afkeer van onrecht daarin tot uiting komt. Alleen vergeten zij, dat het niet mogelijk is te regeeren, of zelfs maar iets te doen, zonder willekeur. Objectiviteit toch is onbestaanbaar en steriel. Wil men handelen, dan dient men zich een oordeel te vormen. Dat oordeel, het moge nog zoo ernstig overwogen en wel gemotiveerd zijn, blijft een persoonlijk oordeel. Wie verantwoordelijkheid draagt, *moet* naar beste weten zich een oordeel vormen en daarnaar handelen. Daarom berust elk handelen, en *elk* bewind, in laatste instantie op willekeur.

Het tegenwoordig democratisch systeem berust evenzeer op willekeur. Echter ontbreekt aan deze willekeur de tegenpool der *verantwoordelijkheid*. Daarom pleegt juist de democratie op de meest ondraaglijke tyrannie uit te loopen, op een tyrannie die veel kwellender en kleingeestiger is dan welke dictatuur ook.

Het drankverbod in Amerika is daarvan een typisch voorbeeld. Maar men hoeft niet eens zoo ver van huis te gaan. Iedereen kent in eigen kring, in eigen woonplaats voorbeelden in overvloed van democratische willekeur in den slechtsten zin, van de tyrannieke dwingelandij van bekrompen democratische drijvertjes...

Willekeur is onvermijdelijk. Waar het op aankomt is, *wiens* wil zal heerschen. Daar er geregeerd *moet* worden, hangt alles af van de persoonlijkheid en het formaat van den regeerder. Beter één Mussolini, dan duizend roode burgermannetjes.

KOLONIËN EN KRUISERS

Een probleem van koloniale defensie

Gd. — „Koloniën en Kruisers", zoo luidt de titel van een stuk, kort geleden in het Engelsch tijdschrift „The Navy" gepubliceerd, het orgaan van de Britsche zustervereeniging der Kon. Nederl. Ver. „Onze Vloot". Beide vereenigingen — „Onze Vloot" zoowel als de Britsche „Navy League" — zien in, dat de tijd voor weerloosheid nog niet gekomen is (als die ooit komt) en strijden daarom, elk in eigen land, voor een zoo krachtig mogelijke zeemacht, steunende op de sympathie van het volk in al zijn lagen.

Als ondertitel voert de bovenvermelde publicatie in het Engelsche tijdschrift: „De maritieme verdediging van Nederlandsch-Indië". Wel terstond zal men vragen, wat die Britten daarmee te maken hebben, omdat die verdediging ons werk is en van niemand anders. Jawel, luister maar.

Eerst beschrijft het artikel een propagandabriefkaart van „Onze Vloot", waarop te zien zijn een kaart van Europa en een van Nederlandsch-Indië, op dezelfde schaal over elkaar gedrukt. Daaruit blijkt, dat de afstand van den Noordwestpunt van Sumatra tot de Oostgrens van Nieuw Guinea grooter is dan die van Ierland naar den Kaukasus, terwijl de afstand van Borneo naar Timor even groot blijkt als die van Kiel naar de straat van Otranto in de Middellandsche Zee.

Waarop de Engelsche schrijver (letterlijk vertaald) laat volgen: „Hier zien wij dus een probleem van koloniale defensie met afstanden, zoo groot als een heel werelddeel. De Nederlandsche oorlogsschepen, wier taak het is Nederlandsch-Indië te beschermen, hebben als operatieterrein een ruimte, bijna even groot als die, waarin alle Europeesche vloten tezamen vereenigd zijn".

Dan wordt beschreven, wat onze Indische koloniën voor ons land beteekenen. „Zou Holland beroofd worden van zijn bezittingen in den Stillen Oceaan, dan zou het spoedig in alle opzichten in elkaar vallen: in sociaal, in politiek en in financieel opzicht".

Het is dan ook duidelijk, dat hierop terstond moet volgen: „Holland moet daarom een nooit verslappende waakzaamheid uitoefenen voor de veiligheid van zijn afgelegen koloniën in den Oost. want zonder deze kan het niet leven. Welke voorzorgen zijn genomen, door verdragen of door bewapening, voor hun toekomstige veiligheid?"

Eerst worden de verdragen besproken.

Een viervoudige veiligheidsgarantie

werd naar aanleiding van de conferentie van Washington in 1921 gegeven door het Britsche Rijk, Frankrijk, Japan en de Vereen. Staten, waarin deze mogendheden beloofden, onze koloniale rechten in het Verre Oosten te zullen respecteeren. Prachtig, nietwaar? Maar op dezelfde conferentie werd door dezelfde mogendheden, met nog eenige andere, overeengekomen, dat men de souvereine rechten van.... China zou respecteeren. En toch staan thans Japansche troepen in het Chineesche Mantsjoerije, en zouden zij ook staan in Sjanghai, wanneer de Chineezen ze daar niet weer uitgegooid hadden.

Dit commentaar staat echter niet in het artikel, hetwelk doorgaat als volgt: „Onmetelijk is het gebied, waarover „Ned.-Indië zich uitstrekt, en klein zijn „de Hollandsche zeestrijdkrachten, die „in deze wateren zijn gestationneerd. „Op het eerste gezicht zou het kunnen „schijnen, dat in verhouding tot deze „uitgestrektheid, v a n e e n v e r d e d i- „g i n g t e r z e e v r ij w e l g e e n „s p r a k e i s. De Hollanders zijn echter van meening, dat indien hun koloniën worden aangevallen, het niet lang „zou duren voor zij krachtigen steun „krijgen van een of meer mogendheden. „T e n d e z e z i e n z ij m e t v e r- „t r o u w e n n a a r o n s (dat zijn de „Britten) o p e n met goede reden, want „zij weten, dat de verovering van Ned.- „Indië door een volk met een groote „vloot, een doodelijke klap zou zijn voor „de veiligheid van het Britsche Rijk.... „Uit eigenbelang alleen, indien niet „uit hoogere beweegredenen, zouden wij „(dus weer de Britten) gedwongen zijn „prompt en krachtig op te treden, zou „eenige groote mogendheid trachten „met wapengeweld de Hollanders van „hun Indische koloniën te berooven.

„.... Maar gedurende de concentratie „van onze (Britsche) kruiser-eskaders „in het Verre Oosten en de aankomst „van de (Britsche) slagvloot uit de „Europeesche wateren, zouden de Hollandsche strijdkrachten ter plaatse „moeten trachten stand te houden. De „hoedanigheid en sterkte van de Hollandsche zeemacht in den Grooten „Oceaan is daarom voor ons (Britten) „een zaak van meer dan academisch belang. Indien zij sterk genoeg is, om in „de eerste oorlogsweken de zaak in de „hand te houden, zooveel te beter voor „ons.

„.... Maar indien de Hollandsche zeemacht aldaar zwak is en snel onder „den voet wordt geloopen, dan zou de „vijandelijke vloot de vlootbases van „Batavia en Soerabaja kunnen innemen en onze (Britsche) pogingen „trotseeren, om hem er weer uit te „werpen".

En dan vlak eroverheen: „**Z w a k i n v e r h o u d i n g t o t d e n u i t g e s t r e k t e n a r c h i p e l s c h ij n e n d e H o l l a n d s c h e z e e- e n l a n d s t r ij d k r a c h t e n w e l i n d e r d a a d. A a n e e n k l e i n e s k a d e r t j e i s d e v e r d e d i g i n g o p g e d r a g e n v a n e e n g e b i e d z o o g r o o t a l s h e e l E u r o p a!**"

De Engelsche schrijver, eenigszins in herhaling vervallend, zet dan uiteen, dat dit kleine eskadertje ook niet bedoeld is als werkelijke verdediging, maar als een soort noodhulp, om de voornaamste strategische punten vast te houden „totdat een groote bevriende mogendheid uit het oosten (Ver. Staten) of westen (Britten) zijn strijdkrachten in het vuur brengt".

Of toen de schrijver geschrokken is van zijn eigen woorden en dezelver waarheid, valt niet uit te maken. In ieder geval plakt hij dan een pleistertje op de wonde door te zeggen:

„Het Hollandsche verdedigingssysteem „voor Nederlandsch-Indië is inderdaad „een weloverwogen en samenhangend „plan, waarin troepen, luchtmacht, „kustversterkingen, mijnvelden en zee- „gaande vloot allemaal hun aandeel „hebben te vervullen in het werk van „plaatselijke verdediging, totdat hulp „van buiten verschijnt."

Hierin schuilt veel waars. Van de Indische verdediging is inderdaad wel gemaakt, wat er met de nooit voldoende en steeds verder verminderde middelen van te maken viel. Maar als men weet, dat een Engelschman graag spreekt en schrijft volgens het systeem van „een goed verstaander heeft maar een half woord noodig", dan doet het toch wel pijnlijk aan, dat eenige uitspraak over kansen op succes van dit „weloverwogen plan" zorgvuldig achterwege blijft.

De nieuwe kruiser — „een zeer slechte aankoop"!

Het artikel vervolgt met een bespreking van de schepen, die de Nederlandsche zeemacht in Indië vormen. om tenslotte het ontwerp van den nieuwen Nederlandschen kruiser onder de loupe te nemen. „Ongeveer twee jaar geleden werd voorgesteld, een kleinen kruiser te bouwen. Deszelfs grootte zou ongeveer 5000 ton zijn met een zwakke batterij van 15 c.M. kanonnen en een zeer bescheiden snelheid. Het ontwerp werd zonder eenig enthousiasme ontvangen, want zulk een schip zou te zwak zijn om met de Washingtonkruisers te vechten en te langzaam om ervoor weg te loopen."

Die Washingtonkruisers vormen n.l. thans de hoofdmacht van alle kruiservloten van eenige beteekenis; ze zijn elk 10.000 ton groot en bewapend met geschut van 20.3 c.M. Het verschil in bewapening spreekt nog sterker, als men weet, dat een 15 c.M. kanon granaten van 45 — een 20.3 c.M. kanon granaten van 120 K.G. afschiet!

Onze kruiser zal tenslotte 6000 ton groot worden en bewapend zijn met zes kanonnen van 15 c.M. Zulks geeft den Engelschen schrijver de opmerking in de pen: „Men zou kunnen meenen, dat een schip van 6000 ton, bewapend met niet meer dan zes 15 c.M. kanonnen, een zeer slechte aankoop zou zijn wat gevechtswaarde betreft". Maar daar wordt dan tegenover gesteld, dat deze kruiser in heete luchtstreken zal hebben op te treden en dat hij niet zou kunnen vechten, wanneer de halve bemanning eens met koorts in kooi lag. En aan het eind van het artikel blijkt, uit welken hoek de wind waait. Want: ook de Britsche marine is op het oogenblik bezig, om zulk een schip te bouwen op grond van allerlei overwegingen, waarvan het financieele argument vooraan staat. En de vlootpolitiek van het eigen land afvallen — zie, dát kon de Engelsche schrijver toch niet. Ook al had hij er aan kunnen toevoegen, dat zijn eigen marine o.m. een kruisermacht van vijftien 10.000-tonners bezit, die in geval van nood hun kleine politiekruisertje kunnen ondersteunen of.... wreken. Terwijl het Hollandsche schip het zonder die bescherming moet stellen. Tenzij wij de Britsche kruisers als zoodanig zouden willen beschouwen, zooals de Engelsche schrijver zegt dat wij doen!

Nederland, ontwaak!

Men begrijpe ons goed. Dit artikel wil geen aanklacht zijn tegen de Nederlandsche Marine, of tegen het Indische leger. Verre vandaar! Ook met hun onvoldoende middelen zullen zij een eventueelen vijand tegemoet gaan en den strijd aanbinden, zooals eens De Ruyter deed.

Ook is het geen aanklacht tegen de opeenvolgende Nederlandsche regeeringen. Er zijn immers in ons land wèl vele ministers van marine gesneuveld omdat zij méér vroegen, maar nooit een, omdat hij minder vroeg dan de Kamers wilden geven. Dus die zouden de schuldige zijn? Och neen. Het Nederlandsche volk zelf is de schuldige.

Men leze slechts de toelichting op ons programma: Er is binnen dit Rijk, waarinderdaad de zon niet ondergaat, een zoodanig toenemende geest van futloosheid, onmacht, onwil, onverschilligheid, ongeloof, verdeeldheid, schotjesgeest, krakeelzucht, dat het de spuigaten uitloopt, dat het somtijds lijkt, of de natie de ontbindende krachten verzamelt, om zelfmoord te plegen.

Maar van een nationaal-socialistisch Nederland zou geen trotsche Brit het wagen, te schrijven zooals wij hierboven met woede en schaamte moesten citeeren.

NIEUWS UIT DE GROEPEN

Zendt copy!

Onder verwijzing naar het voorwoord van den algemeenen leider verzoeken wij den groepssecretarissen voor de geregelde berichtgeving uit de groepen zorg te dragen, opdat ook hieruit de geest van onze beweging naar voren kan komen.

De verslagen (in beknopten vorm, zoo mogelijk getikt en het papier in elk geval slechts aan één zijde beschreven) dienen uiterlijk 's Maandags in het bezit der redactie te zijn, geadresseerd postbox 468 Amsterdam. Het verdient aanbeveling, vooral datgene te vermelden wat ook voor leden van andere groepen en belangstellenden buiten de beweging van belang is.

In het volgend No. wordt de Lijst van plaatselijke vertegenwoordigers opgenomen.

BUS-BABBEL

— Heeft u gelezen? Coolidge is dood.

— Ja. „Mijn werk is gedaan", schreef hij een paar dagen vóór zijn heengaan. Dan is doodgaan minder erg, dunkt me.

— In elk geval liever dood dan nù president van Amerika. Beroerde tijden, meneer. Ook dáár praten ze niet meer van „business all good"....

— Weet u wie er nog meer dood is?

— Nee, wie dan?

— Barendje Donderkop.

— Goddank. Als we nu maar niet zijn nagelaten geschriften krijgen.

— Had u zóó'n hekel aan hem? Kom-kom, wat lichte lectuur... het eene oor in, het andere uit, meneer.

— Nee, dat is het hem niet. Ik haat zijn type. De echte platte burgerman, meneer... erg fatsoendelijk, véél te fatsoendelijk met zijn reine prinsiepels. Iemand om esdeejapeeër te zijn, meneer, en dat zal hij dan ook wel geweest zijn. Met een hoogen hoed en een vette pens... u weet wel. zoo'n joviale Hollander. Hij zou misschien ook Vrijheidsbonder geweest kunnen zijn, als ze hem daar tenminste wilden hebben, meneer.

— Zijn vrouw Mie-met-de-handjes is geen gezelschap voor liberalen. Daar heeft u gelijk in, meneer....

— Het is altijd nog vroeg genoeg, om liberaal te worden. Dat komt zoo met de jaren meneer.

— Er zijn maar twee èchte partijen in Nederland, meneer. Fascisme of communisme. Als het vandaag niet is, dan morgen.

— Dus Italië of Rusland, bedoelt u?

— Nee, dat niet. Gek, dat de meeste menschen zoo weinig van die dingen afweten, meneer.

— Het liberale land, meneer. Iedereen praat den ander naar den mond en denkt stiekum wat hij denken wil. 's Avonds zit iedereen in zijn huiskamer met de buitendeur op slot.

— Ja-ja. De eenigen die in dit land aan politiek kunnen doen, zijn de politie-agenten en de krantenverkoopers. Die zijn tenminste op straat.

— U wilt toch niet zeggen, dat de politiek op straat moet worden uitgevochten.

— Of in de bus. Maar vechten is het woord niet.

— Wat wilt u dan?

— Ik wil niks meer. Ik stem straks blanco, meneer. Ik kan er niet meer bij. Een mensch weet zelf niet meer wat goed voor hem is.

— Dat is waar, belasting betalen moeten we tòch.

— Wees blij, dat je nog betalen kùnt. Of is u soms zoo dol op steun en gemeente-snert?

— Ik wou, dat we onze idealen konden terugkrijgen, meneer. Idealen..., dat is taboe tegenwoordig. Verdienen, meneer, en een heeleboel pleziertjes hebben, meneer, en er zoo weinig mogelijk moeite voor hoeven doen, meneer.

— De wereld van Baarrut, meneer.

— Nou, ik ben d'r.

— Mò'ge, meneer.

LANGE PIER